

Giới thiệu Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!

Editor: Nhạc Hiểu Quỳnh

Thể loại: ngôn tình, cô đại, sủng, Nữ chủ lolita, hù, trạch -> siêu cấp dễ thương. Nam chính: thê nô vô độ, sủng vợ tận trời*ngọt chết khiếp*

Ở Lục giới đều biết được Ma Vương bệ hạ bề bề ngẩng một lòng đem Vương phi sủng thành một cái ngọc bạch ngọc, không nghĩ tới sủng sủng, sủng ra một tiểu la lý kiều ngạo cuồng ngạo hung tàn.

Cuồng có cuồng tư bản, linh mạch nghịch thiên, thần thú thượng cổ, cực phẩm trọng bảo, hết thấy để ta ra roi!

Thần tộc quá ngạo mạn, chém!

Yêu tộc quá gian trá, chém!

Thú tộc quá táo bạo, chém!

Ma tộc quá..... Ma Vương bệ hạ không bình tĩnh: "Bảo bối, không thể chém lão công!"

Trầm Vi Ngưng: "Ma Vương luyện công trên giường quá thường xuyên, lại đây quỳ xuống!"

[Đây là lần đầu ta edit, nếu có gì sai sót xin chư vị góp ý, đừng ném đá ta tội nghiệp~]

Đoạn trích:

"Loại chuyện này không cần nói giong." Trầm Vi Ngưng mặt vô biểu tình, "Tình nghĩa lưỡng nan toàn, cái gọi là nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân, quần áo có thể tùy tiện mua, tay chân đã chặt đứt không thể cứu."

Mặc Vô Cực:.....

Loại lời nói nữ nhân như quần áo này, tựa hồ không nên từ miệng một nữ hài tử nói ra đi.....

Nàng kia vận vẹo tam quan, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ a!

"Bảo bối, người xem bên ngoài nhiều người đứt tay đứt chân rất đáng thương như vậy, nhưng người có gặp qua người không mặc quần áo sao?"

Trầm Vi Ngưng:.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Dục hỏa trùng sinh (1)

Ánh sáng cùng bóng tối, đều không dung chứa người.

Ta đây cuộc đời này, liền cùng đi ngược lại thế giới này.

Số mệnh phía trước, ta sẽ nắm tay chặt người.

————— Lộ Phi 《Phượng Vũ Giang Sơn》

Mùa đông ở hạo kinh đặc biệt lạnh, sau ba ngày ba đêm tuyết lớn, bầu trời cuối cùng cũng trong trở lại, liếc mắt nhìn lại một cái, màu bạc bao phủ đô thành giống như cự thú ngủ say, nằm ở phía đông Giã Lam đại lục.

Giờ phút này ở vùng ngoại ô hạo kinh thành.

"Tránh ra! Đừng đi theo ta! Oa oa oa, ta không có bị Ma tộc làm bẩn....."

Một tiểu nữ hài vội chạy ở trên mặt tuyết dày, dấu chân một cái sâu, một cái nông, trong tuyết trắng ả ả mang theo vết máu.

Nàng thực gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ đông lạnh đến tái nhợt, tóc rối bời, hai mắt to chỉ lóe tia sáng kinh hoàng và sợ hãi.

Ngao!

Phía sau là một tiếng thú rống.

Một con sói màu lông pha tạp từ phía sau bổ nhào vào tiểu nữ hài, dùng móng vuốt dẫm lên mặt nàng.

"Tránh ra! Tránh ra! Ta không có sai, ta không có bị Ma tộc làm bẩn!"

Tiểu nữ hài sợ hãi đến cả người phát run.

"Ha ha! Rốt cuộc cũng đuổi theo được! Cái nha đầu thú vị này không có bản lĩnh gì nhưng chạy trốn lại rất nhanh!"

Ba thiếu nữ mặc đồng phục học viện màu xám chạy tới.

"Trầm Vi Ngưng, thân thể của ti tiện nguoi đã bị Ma tộc làm bẩn, đem nguoi gả cho Phế Thái tử thì có sao? Phế Thái tử đã không chê nguoi, nguoi cứ nhiên dám chạy trốn!?"

Một thiếu nữ có vài phần tư sắc đi tới, túm tóc của tiểu nữ hài, hung hăng bóp trên cánh tay nàng một chút.

Nếu không phải phế Thái tử sắp cưới tiện nha đầu này, nàng nhất định sẽ đập nát mặt nàng ta!

"Ta không có bị Ma tộc làm bẩn, thật sự không có, các nguoi tin ta đi, đừng đem ta gả cho tên ma quỷ kia."

Tiểu nữ hài một bên khóc thút thít, một bên cầu xin.

Phế Thái tử Già Lam đế quốc, trong đồn đãi thô bạo hung tàn, trước đây cưới hơn sáu vị phi tử, đều bị tra tấn đến chết trong đêm tân hôn!

Nàng không muốn gả cho người như vậy!

"Không có bị Ma tộc làm bẩn? Ha ha ha!"

Một thiếu niên cười ha hả, những người khác đi theo cũng sôi nổi cười to.

"Nguoi bị Ma tộc bắt đi ba tháng, lúc trở về còn mặc một thân áo cưới, ai tin nguoi không có bị Ma tộc làm bẩn?"

"Vốn dĩ chọc người khác chán ghét, lúc này thì tốt rồi, làm cho cả gia tộc đều hổ thẹn theo!"

"Tộc trưởng đã đem nguoi trục xuất khỏi gia môn, nếu không phải Đại phu nhân quá thiện tâm mai mối cho nguoi, nguoi sớm đã chết rồi, còn không mau theo chúng ta trở về!"

Hai gã thiếu niên đem tiểu nữ hài kéo lên.

Lang sủng kia cũng giúp chủ nhân lôi kéo quần áo nàng.

"Ta không muốn trở về! Buông tha ta, cầu xin các nguoi..... Vô Cực ca ca cứu ta."

Tiểu nữ hài liều mạng trong giãy giụa, trong miệng theo bản năng mà hô lên một cái tên.

"Vô Cực là ai?" Ba gã thiếu niên thiếu nữ kia đều không có nghe qua tên này.

"Nhất định là tên Ma tộc làm bẩn nàng rồi!"

"Thật là không biết xấu hổ! Quả nhiên bị Ma tộc làm bẩn, liền không quên được Ma tộc dơ bẩn kia!"

"Nên giết nàng ta đi!"

"Nữ nhân này, đưa cho phế Thái tử đó, không tới một ngày đã bị chơi tàn, hà tất chúng ta phải động thủ?"

Bị ba người lôi kéo, tiểu nữ hài bỗng nhiên đụng phải một cục đá nhô lên trong tuyết.

Tức khắc, máu tươi trên trán chảy ròng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dục hỏa trùng sinh (2)

"Tiêu rồi! Mặt bị thương rồi! Vậy phải làm sao bây giờ?"

Ba người vội vàng buông ra tay, khiến tiểu nữ hài quỵ rạp trên mặt đất.

Thân hình nàng run rẩy vài cái, vẫn không nhúc nhích.

Cũng không có ai chú ý tới, bầu trời vốn trong xanh, bỗng nhiên dày đặc mây đen!

Một mảnh đồ đằng quý dị xuất hiện ở trong mây đen, như là phượng hoàng giương cánh bay lượn, lướt qua giấy lát!

Ầm ỳnh——

Một đạo sấm sét đánh xuống, đúng lúc bổ vào nhánh cây phía trên tiểu nữ hài, chớp mắt đốt cháy thành ngọn lửa.

Tiểu nữ hài dưới ngọn lửa, giống như dục hỏa trùng sinh*!

(*Hồi sinh từ lửa đỏ: lấy từ điển tích phượng hoàng tái sinh từ tro tàn, ý chỉ tỷ í như phượng hoàng hồi sinh từ lửa đỏ ấy)

Ngọn lửa trên nhánh cây dường như mở ra cánh chim thật lớn ở trên người nàng!

Máu tươi theo trán chảy qua đôi mắt, mi tâm Trầm Vi Ngưng cau lại.

Không có ai biết, tiểu nữ hài nhu nhược kia đã mất đi, mà một linh hồn cường đại lại trọng sinh trong khối thân thể này!

Nữ hài bị Ma tộc làm bản qua?

Làm hồ thẹn sì nhục gia tộc?

Phế vật linh mạch cấp 1?

Đùa cái gì vậy? Những từ đó đúng là ở trên người nàng sao?

Nàng nói thể nào cũng là..... Ông Vua không ngại ở thế kỷ 21!

Bình thường, những tiểu lâu la* này đừng nói đụng vào nàng, ngay cả tới gần nàng đều không có cơ hội!

(*Tiểu lâu la: tựa tựa như vô danh tiểu tốt.)

Nhưng giờ phút này, ký ức thuộc về tiểu nữ hài mười lăm tuổi điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong đầu, làm nàng trong khoảng một thời gian ngắn không động đậy được.

Quá nhiều ký ức.....

Đây là vận mệnh kẻ yếu sao?

Thực đáng thương, cũng thật đáng buồn.....

Nhưng từ giờ trở đi, nàng sẽ đến làm thay đổi vận mệnh nữ hài này!

Nàng, Trầm Vi Ngưng, không bao giờ là kẻ yếu!

Trên bầu trời mây đen chậm rãi thoái lui, tia sét cùng ngọn lửa đều đã biến mất.

Lá gan ba người kia lại lớn lên, chậm rãi tới gần.

"Đã chết rồi sao?" Một người đập lên trên lưng Trầm Vi Ngưng.

Thiếu nữ mặc áo bào tro ngồi xổm xuống, nhìn nàng một chút.

Nếu đã chết thì coi như phiền toái.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Trầm Vi Ngưng chậm rãi mở.

Đó là một đôi mắt màu đen coi thường hết thảy!

Không hề có sợ hãi, không hề hiện lên kinh hoàng, càng không có nhu nhược cầu xin và ra bộ dạng đáng thương cầu người khác thương xót!

Lười biếng, lạnh lẽo, cao quý không thể xâm phạm!

Sao lại thế này?

Thiếu nữ mặc áo bào tro sững sốt một chút, đáy lòng bởi vì này đôi mắt nhìn chăm chú mà lạnh lùng đến đáy cốc.

Ánh mắt thật đáng sợ, khiến nàng sợ hãi đến hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối trong nền tuyết.

"Chân." Nửa khuôn mặt Trầm Vi Ngưng chôn ở trong nền tuyết lười nhác mà nói một chữ.

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Chân? Chân cái gì?

Còn không có nhiều phản ứng, thiếu niên dẫm chân Trầm Vi Ngưng lúc này bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng, bay ngược về phía sau.

"Chân! Chân ta!"

Nơi ngã xuống, nháy mắt một mảnh hóa đỏ.

Chân của hắn với một tư thế kì quái vặn vẹo, quần lông le.....

Chân chặt đứt..... Rõ ràng đúng là chặt đứt!

Nhưng ba người đều không có thấy rõ động tác của Trầm Vi Ngưng như thế nào!

"Người....."

Thiếu nữ mới vừa mở miệng ra, lại phát hiện, miệng nhỏ ra chỉ là không khí, máu tươi chảy ròng trên cổ.

Cổ bị cắt đứt!

"Bụi Lang, cắn chết nàng ta!"

Dư lại một thiếu niên hoảng sợ mà hô to.

Lang sùng lông tạp mao làm bộ muốn nhào về phía trước, một nhánh cây gỗ xuyên qua từ ngực nó, trực tiếp bắn về phía trái tim thiếu niên đằng sau nó!

Một câu trả lời hoàn mỹ!

Một người một thú ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, đã chết.

Trong nháy mắt, thu thập ba người.

Trầm Vi Ngưng lười biếng từ trên đất tuyết bò dậy, thuận tay nắm một ít tuyết xoa vết máu trên tay.

Máu của tiểu lâu la, ô uest tay nàng.

"Oa! Xuất sắc!"

Theo hai tiếng thanh âm bộp bộp, trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm hoa lệ lệ.

Sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Dục hỏa trùng sinh (3)

Trầm Vi Ngưng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trắng sáng chiếu tuyết trắng, trên nền tuyết cây cối rụng hết lá.

Nơi này giống như địa ngục, liếc mắt nhìn sang một mảnh trụ lụi.

Nhưng mà, ở dưới ánh trăng trong suốt như vậy, lại có một thân ảnh đứng thẳng phía trên có thể sáng tỏ so với ánh trăng!

Tay áo bào rộng, nhẹ nhàng đón gió.

Tóc dài màu tím theo gió bay lên, rũ mắt nhìn xuống dưới, mắt tím kinh thể cất dấu một chút ý cười.

Toàn bộ trong thế giới tuyết trắng xóa, dường như chỉ có đôi mắt sáng màu tím nọ.

Nhiễm dưới ánh trăng sáng, bên hướng đối với mặt nàng dường như đoạt hết tất cả tốt đẹp trong nhân gian, phảng phất giống như tâm huyết cùng ca ngợi của lão thiên, đều ngưng tụ ở trên người hắn.

Trầm Vi Ngưng không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Đại - mỹ - nhân!

"Đầu trộm đuôi cướp, tiểu nhân!" Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Tươi cười trên mặt người nọ hơi ngưng một chút, đuôi mắt hoa lệ nhìn trên mặt đất.

"Người không quen biết ta?"

Ánh mắt như vậy, đối với mình là hoàn toàn xa lạ.

Nàng..... Không quen hắn?

Như vậy, lúc trước đồng ý lời hứa với hắn, cũng không nhớ rõ sao?

Thật là tiểu nha đầu bạc tình bạc nghĩa.

"Vì sao muốn ta quen biết người?" Trầm Vi Ngưng cao ngạo mà ngẩng khuôn mặt nhỏ.

Tuy rằng hắn lớn lên rất đẹp*, nhưng mà..... Nàng nông cạn chỉ xem mặt người như vậy sao?

(*Ý nói là hắn rất đẹp trai)

Người nọ không nói gì, chỉ cúi đầu nhột nhột mà cười.

Vạn vật thế gian đều thất sắc.

Yêu nghiệt!

Trầm Vi Ngưng đơn giản đánh giá hai chữ dưới đáy lòng, liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Quản hắn yêu quý thần ma, nàng luôn luôn độc hành hậu thế!

(Câu này có nghĩa là không quan tâm hắn là yêu quý thần ma, nàng luôn luôn đi một mình.)

Nhìn bóng dáng nàng, Mặc Vô Cực tự tiểu phi tiểu* mà thì thầm:

"Tiểu nha đầu không lương tâm, ở Ma giới từng đồng ý lời hứa đối với ta, cũng không thể không tính toán gì hết a."

(*tự tiểu phi tiểu: cười như không cười.)

Hạo kinh.

Tuyết trắng xóa bao trùm luyện võ trường Huyền Vũ Viện, thế nhưng bên trong tường vây của Huyền Vũ Viện, hoa cỏ cây cối vốn nên điêu tàn lại có vẻ sức sống tràn đầy, sắc xanh biếc đạt dào.

Đây là nơi mà toàn bộ Thiên Khải Quốc sùng kính nhất, mỗi một năm, người các nơi đến từ cả nước có được linh mạch đều sẽ đi vào Huyền Vũ Viện, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, sẽ phân chia cấp bậc nhờ căn cứ linh mạch mạnh yếu, từ học đồ đến trực hệ đệ tử. (*học đồ là kiểu như người học việc, học nghề, còn trực hệ đệ tử là kiểu như học sinh cao cấp ấy)

Học sinh Huyền Vũ Viện, có hoàng thân quý tộc, cũng có bình dân bá tánh.

Nhưng ở nơi này, dùng thân phận căn bản không áp chế được người khác, chỉ có thực lực, mới có thể được tôn trọng ngênh đón chân chính!

Huyền Vũ Viện ra vô số cao thủ, nhưng còn có hàng vạn tay mơ suốt cuộc đời cuối cùng cũng không thăng cấp được bao nhiêu.

Trầm Vi Ngung mười lăm tuổi chính là một trong rất nhiều tay mơ, tiến vào Huyền Vũ Viện 5 năm, vẫn là linh mạch bậc 1 như cũ.

Càng đáng giận là thân thể nàng ta cũng thật đáng buồn —— Trầm gia chủ lần nọ ra ngoài cùng một thôn phụ sinh hạ con gái riêng ở hương dã. (thôn phụ: phụ nữ ở nông thôn, hương dã: nông thôn)

Bị coi là sỉ nhục của Trầm gia.

Năm ấy mười tuổi, Thái tử Viêm Diệc Tà của Thiên Khải Quốc bị phế, trước đây Trầm gia hao hết sức của chín trâu hai hổ mới khiến đại tiểu thư Trầm Thiên Thiên con vợ cả đình hôn cùng Thái tử.

Nhưng Viêm Diệc Tà bị phế, thấy Trầm Thiên Thiên phải theo phế Thái tử cùng bị giam cầm, chủ mẫu Trầm gia rút cuộc mới nhớ tới Trầm Vi Ngung.

Đình hôn cùng Thái tử chính là Trầm gia đại tiểu thư, Trầm Vi Ngung sinh ra sớm mấy tháng so với Trầm Thiên Thiên, dĩ nhiên là đại tiểu thư.

Đến nỗi có phải con vợ cả hay không, ai sẽ để ý?

Hoàng Thượng đã sớm mặc kệ người mẫu tộc phản loạn và nhi tử tội lỗi kia.

Mười sáu tuổi là tuổi tác của thiếu nữ Thiên Khải Quốc xuất giá, nửa tháng nữa, Trầm Vi Ngung liền vừa 16 tuổi.

Tuy rằng Thái tử bị phế, nhưng hôn lễ hấn vẫn là cử hành đúng hạn.

Mẹ đẻ Viêm Diệc Tà, một tộc của Tàn Hoàng Hậu phạm phải hành vi phản loạn, bị tru di cửu tộc, mẫn môn sao trăm. (Mẫn môn sao trăm nghĩa là giết cả nhà kẻ phạm tội, tịch thu tài sản, có bản ghi là tịch sát.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dục hỏa trùng sinh (4)

Nghe nói, Viêm Diệc Tà chính mắt thấy Tàn Hoàng Hậu bị sống sờ sờ chém đứt tay chân làm thành nhân trệ*, bị chết vô cùng bi thảm.

(*nhân trệ ở đây là lợn người, ai muốn biết ở dưới có chi tiết hơn.)

Sau đó hấn liền nổi điên.

Hấn hung tàn thành tính, giết người như điên, chỉ cần tới gần người của hấn, đặc biệt là nữ tử, nhất định bị tra tấn mà chết không toàn thây!

Trầm Vi Ngung vào ba tháng trước mới biết được mình phải làm kẻ chết thay cho Trầm Thiên Thiên, gả cho một người như vậy.

Nhưng nàng bản tính yếu đuối, không biết phản kháng, chỉ là một người thương tâm mà khóc thút thít.

Không khéo là, đêm nọ, Ma tộc xâm nhập Huyền Vũ Viện, bắt đi mấy chục thiếu nam thiếu nữ.

Trầm Vi Ngung cũng ở trong đó.

Những thi thể thiếu nam thiếu nữ đó bị tìm được, tất cả đều bị hút khô máu rồi toàn bộ* mà chết. (Tui nghĩ toàn bộ ở đây là toàn thây á, đoán thôi.)

Duy chỉ có Trầm Vi Ngung vẫn không thấy.

Tất cả mọi người đều suy đoán nàng đã chết, ở trong tay Ma tộc, chỗ nào còn có đường sống?

Nhưng mà, ba tháng sau, Trầm Vi Ngung vẫn sống sờ sờ mà xuất hiện ở Hạo kinh!

Toàn bộ người ở Hạo kinh thành đều bị kinh động!

Mấy trăm năm qua, người đầu tiên sống sót từ trong tay Ma tộc a!

Hơn nữa lúc đó Trầm Vi Ngung còn mặc giá y đỏ thắm! (*giá y: áo cưới)

Vì thế, đồn đãi liền biến thành Trầm Vi Ngung bị Ma tộc bắt đi, nguyên nhân sống sót là nàng hy sinh thân thể!

Nàng bị Ma tộc làm bản!

Nếu không, làm sao có thể chạy thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Ma tộc?!

Nàng thành một nữ nhân không biết liêm sỉ, bị mọi người phi nhổ, trở thành chê cười của toàn bộ hạo kinh!

Trầm Vi Ngung hết đường chối cãi, nàng không nói ra mình ba tháng ở Ma tộc, đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

(Câu này tui để gần như nguyên gốc cho nó hay, chứ dịch ra thuần việt là "Trầm Vi Ngung hết đường chối cãi, nàng không nói ra bản thân mình đến tột cùng đã xảy ra cái gì trong ba tháng ở Ma tộc.")

Bởi vì ký ức về ba tháng kia, tất cả đều biến mất!

Ba tháng ở Ma giới kia, nàng có phải giống như trong đồn đãi hay không, cùng Ma tộc.....

Mặc kệ hồi ức như thế nào, trong đầu, chỉ có một mảnh quang ảnh lay động.

Trong quang ảnh hiện ra, một thiếu niên tóc dài ngồi dưới tán cây đánh đàn, bộ mặt mơ hồ.

Nốt nhạc vỡ tan, tạo thành tiếng đàn đứt quãng, nghe không rõ ràng.

"Ai ——"

Trầm Vi Ngung thở ra một hơi thật dài, hơi lộ ra khuôn mặt nhỏ gầy gầy non nớt, thoạt nhìn như là một bộ dáng điềm đạm không tranh sự đời.

Chẳng qua, lúc này trong đôi mắt Trầm Vi Ngung, lại thoáng hiện vài phần mũi nhọn lạnh lẽo.

Đó là hàn quang sắc bén mà bất luận kẻ nào đều không thể nhìn thẳng.

Hồi ức trong đầu tràn vào dừng ở đây, quá khứ Trầm Vi Ngung, thật là..... một người đáng thương lại thật đáng buồn.

Trầm Vi Ngung luôn luôn ghét nhất người bản thân yếu đuối mà làm cho đáng thương, đó là gieo gió gặt bão.

Chẳng qua là..... Bây giờ có chút người nếu muốn khi dễ nàng, vậy coi như đừng trách nàng không khách khí!

"Thiên Thiên tỷ thật là lợi hại! Nhanh như vậy liền tấn chức đến linh mạch 4 cấp, tốc độ tu luyện cũng quá nhanh, chúng ta thúc ngựa đều đuổi không kịp a!"

Một đám thiếu nam thiếu nữ mặc áo bào tro vây quanh một thiếu nữ người mặc màu vàng đất* đi tới. (*vàng đất: thổ hoàng)

Thần thái thiếu nữ kia thập phần kiêu ngạo. (Quan trọng là thần thái =))

Ở Huyền Vũ Viện, dựa theo cấp bậc linh mạch khác nhau, có phân chia khác nhau, trang phục màu vàng đất đại biểu đã là đệ tử chính thức, ít nhất là linh mạch cấp 3.

Mà áo bào tro chẳng qua vẫn là học đồ mà thôi, thông thường chỉ là linh mạch cấp 1—2.

Trầm Vi Ngung chính là một tay mơ áo bào tro.

"Đúng vậy, vừa rồi ở trong khảo nghiệm, Trạch Vương điện hạ nhìn Thiên Thiên tỷ ánh mắt tràn đầy sủng ái, làm chúng ta thật hâm mộ a!"

Trầm Thiên Thiên này là đích nữ Xương Minh Hầu, di là sủng phi của Hoàng Thượng Không Quý phi, Không Quý phi dưới gối không con, chỉ có một vị công chúa, mà Trạch Vương thì tuổi nhỏ tang mẫu*, Hoàng Thượng có ý đem Trạch Vương sang Không Quý phi nuôi nấng dưới gối. (*kiểu như mẹ chết ấy mà)

Mà Không Quý phi cũng làm mỗi hôn sự Trầm Thiên Thiên cùng Trạch Vương, hôn sự đã sớm quyết định.

[*Nhân tặc: "Lợn người" do chữ "nhân tặc" của Lữ hậu, vợ vua Hán Cao Tổ Lưu Bang đời Tây Hán. Lữ hậu tên Lữ Trĩ lấy Lưu Bang lúc còn hàn vi. Lưu Bang dựng nghiệp nhà Hán phong Lữ Trĩ làm hoàng hậu. Nhà vua có người hậu phi tên Thích Cơ trẻ đẹp nên rất sủng ái. Một hôm, vua vào cung Thích Cơ bày yến tiệc. Uống say, vua nằm trên vế Thích Cơ ngủ vùi. Lữ hậu cho người dò biết nên lên kiệu đi thẳng tới cung Thích Cơ. Kê tả hữu chạy vào phi báo, nhưng vì nhà vua nằm trên vế ngủ, nên Thích Cơ chẳng dám động, đành phải ngồi yên. Lữ hậu bước vào thấy thế máu ghen càng sôi lên:

- Loài tiện tỳ thường vô lễ, nay ta vào cung của mi, sao mi dám ngồi trên cao, không đứng dậy là đạo lý chi vậy?

Thích Cơ sợ sệt thưa:

- Em thấy nương nương đến, há chẳng tiếp nghinh. Vì chúa thượng ngủ đương ngon giấc, em chẳng dám động nên mới thất lễ, xin nương nương tha tội.

Lữ hậu nghiêng răng, mắng:

- Loài tiện tỳ, cứ lấy vua làm nể, chừng người có muôn tuổi rồi, ta sẽ nghiền mi nát ra tro cho mi coi.

Đoạn Lữ hậu quày quả bỏ đi. Sau khi Hán Cao Tổ chết, Thích Cơ không người bảo bọc, ủng hộ nên Lữ hậu thừa dịp trả thù. Lữ truyền bắt Thích Cơ cùng một số cung nhân trước kia theo Thích Cơ, được nhà vua sủng ái đem ra hành hình một cách bí hiểm rùng rợn. Lữ bắt họ phải uống thuốc cầm, rồi chặt tay chân, khoét mắt, cắt tai, giam vào chuồng xích dơ bẩn. Họ đau đớn quá nhưng bị cầm, không thốt ra tiếng người được nữa, chỉ tru lên những tiếng ú ớ u ơ rất thảm. Lữ hậu lại bắt mọi người gọi những nạn nhân ấy là lũ "nhân tặc" (lợn người).]

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Dục hỏa trùng sinh (5)

Nàng chính là Trạch Vương phi tương lai.

"Thiếu nói bậy, Trạch Vương điện hạ tính tình ôn hòa, người hôm nay tham gia khảo nghiệm, hẳn đều rất vừa lòng."

Thiếu nữ mặc váy dài màu vàng đất kia mở miệng nói chuyện, lại mang theo vài phần kiêu ngạo.

Trầm Vi Ngưng vừa nghe âm thanh này, liền nhận ra người này đúng là muội muội Trầm Thiên Thiên được tiện nghi kia.

Tấn chức đến linh mạch cấp 4 nhanh như vậy, xem ra Trầm gia bỏ cũng không ít tiền ở trên người nàng.

Nàng nhớ rõ Trầm Thiên Thiên đạt được linh mạch, đều là dùng đan dược phụ trợ.

"Trạch Vương điện hạ chỉ khen một người Thiên Thiên tỳ a! Hôm nay cũng có người tấn chức linh mạch, nhưng Thiên Thiên tỳ là người mười lăm tuổi duy nhất có được linh mạch cấp 4 a!"

"Chỉ là hôm nay mà thôi." Trầm Thiên Thiên giảm đi vài phần kiêu ngạo.

Thiên phú của nàng còn chưa đủ, Huyền Vũ Viện, tuổi nhỏ hơn nàng, càng tồn tại loại người có thực lực biến thái.

Như Trạch Vương, khi mười lăm tuổi, đã là linh mạch cấp 7!

Còn có, càng biến thái hơn nữa, năm đó Thái tử Viêm Diệc Tà..... Mười hai tuổi, linh mạch cấp 8!

Trực tiếp trở thành trực hệ đệ tử!

Tam đại trưởng lão vì đoạt hắc thu lam đệ tử của mình mà đánh nhau tàn nhẫn, kết hạ sông núi, đến nay đều như nước với lửa!

Chỉ tiếc, người kia vốn nên trở thành phu quân* nàng lại ngã xuống quá sớm. (Ở cổ đại thường gọi chồng là phu quân, tướng công, trượng phu... còn ở hiện đại là lão công.)

Nàng, cũng muốn trở thành loại người khóa mắt này a.....

"Thiên Thiên tỳ quá khiêm tốn, tỳ đã là linh mạch cấp 4! Trong Huyền Vũ Viện bao nhiêu người mong chờ có thể thoát khỏi một bậc linh mạch a."

"Đúng vậy, nói như Trầm Vi Ngưng, phế vật không biết xấu hổ! Tu luyện 5 năm vẫn là một bậc linh mạch!"

"Ha ha ha! Sáng nay ta còn nhìn thấy nàng bị Không Lệ Lệ khi dễ, như vậy thật buồn cười!"

Mọi người đều biết công chúa kiều ngạo Trầm Thiên Thiên này ghét nhất là tỷ tỷ nàng Trầm Vi Ngưng, bởi vậy trực tiếp lấy làm niềm vui.

Nghे vậy, Trầm Thiên Thiên không nhịn được châm biếm một tiếng.

"Ai muốn so cùng cái loại phế vật đó!"

Trầm Vi Ngưng ngồi ở trên nhánh cây nghe thấy được, lông mày tú lệ hơi hơi nhíu một chút.

Người dám nói nàng là phế vật, đều đã không còn ở trên thế giới này.

Chẳng qua, ai lại để ý thắng lợi trên loại mệnh lưỡi này?

"Phải, so cùng Trầm Vi Ngưng quả thực là tự hạ thấp thân phận, năm nay linh mạch nàng ta lại không thể tấn chức, chỉ sợ cũng phải bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện."

"Thật hy vọng nàng ta cút đi nhanh lên, loại nữ nhân bị Ma tộc làm bẩn này, thấy nàng ta là ghê tởm!"

"Thật là một tiện nhân không biết xấu hổ!"

.....

Tiếng mắng càng ngày càng khó nghe, rốt cuộc một thanh âm nhịn không được kêu lên.

"Ngươi, các ngươi đừng quá quá phận!" Thanh âm kia run rẩy, mang theo nhút nhát, cũng cố lấy tất cả dũng khí.

Trầm Vi Ngưng không khỏi xem qua hướng thanh âm phát ra.

Người nói chuyện kia, là một thiếu niên mười lăm sáu tuổi, làn da trắng nõn sạch sẽ, hai mắt trong suốt sáng ngời, lộ ra một cổ quật cường không chịu thua.

Cùng mặc trường bào màu vàng đất giống nhau, nhưng thiếu niên kia so với người khác một mảng lớn tuyết trắng đáng yêu.

Trầm Vi Ngưng nhớ rõ hắn, thiếu niên này ở Huyền Vũ Viện cũng coi như nổi danh, nhưng cũng không phải bởi vì thực lực nổi danh, mà là bởi vì sinh hoạt xa xỉ tiêu tiền như nước...

"Mộ Dung Kim Sanh, ngươi tới xem nào nhiệt gì? Đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn liền sợ ngươi!"

Một thiếu nữ bên cạnh Trầm Thiên Thiên vênh váo tự đắc mà chống nạnh cả giận nói.

Khuôn mặt tuyết trắng tuấn tú của Mộ Dung Kim Sanh phồng đến đỏ bừng, nhưng hắn bày ra một bộ dạng tư thái "ta là người lịch sự ta không thể thô bạo".

"Nghị luận thị phi của người khác sau lưng, không phải việc làm quân tử!"

"Ha ha ha! Quân tử? Ngươi là heo sao? Chúng ta là nữ nhân!" Thiếu nữ kia đánh đá mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dục hỏa trùng sinh (6)

Mộ Dung Kim Sanh nói: "Quả nhiên thánh nhân nói rất đúng, chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó ở chung!"

"Ngươi dám nói chúng ta là tiểu nhân?" Mày liếc thiếu nữ kia dựng lên, "Thiên Thiên tỷ cũng ở chỗ này, ý của ngươi, có phải là Thiên Thiên tỷ cũng là tiểu nhân?"

Quả nhiên về mặt Trầm Thiên Thiên đã là không vui.

Mười mấy thiếu niên thiếu nữ bên kia đối phó với một cái thế lực mỏng Mộ Dung Kim Sanh.

"Mộ Dung Kim Sanh, nhìn ngươi không vừa mắt thật lâu rồi, hôm nay ngươi không thức thời, chúng ta sẽ giáo huấn ngươi!"

"Ngươi dám nói chuyện vì Trầm Vi Ngưng, có thể thấy được ngươi với nàng cùng một loại người*, hôm nay liền cho ngươi nhìn xem một chút dạy dỗ!"

Vài người xắn tay áo hàm hồ đi về phía Mộ Dung Kim Sanh, khiến cho hắn lùi lại vài bước.

Những người đó tuy rằng chỉ là áo bào tro, nhưng đều là linh mạch cấp 2, sắp đột phá cấp 3, thực lực không thể khinh thường.

Mộ Dung Kim Sanh tuy là áo bào màu vàng đất, đáng tiếc chỉ là vừa mới vào linh mạch cấp 3 mà thôi, muốn đối mặt nhiều người linh mạch cấp 2 như vậy, hôm nay chỉ có thể chịu thiệt.

Mắt thấy một người thiếu niên cao lớn trong đó bắt lấy cổ áo hắn, thời điểm một quyền đi xuống, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng trên đỉnh đầu.

"Hay, chỉ biết lấy nhiều khi ít, đều là một đám đáng khinh!"

"Là ai?" Thiếu niên cao lớn kia vừa ngẩng đầu, thì thấy một thiếu nữ mặc áo bào tro ngồi ở trên nhánh cây.

Ánh mặt trời xuyên qua mấy đám tuyết trắng hiện lên ở trên má nàng, làm trong ánh mắt nàng lộ ra vài phần ánh sáng giống như băng tuyết lạnh lẽo.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cong lên, mơ hồ toát ra khinh bỉ cùng khinh thường.

"Trầm Vi Ngưng?"

Sau một tiếng hô nhỏ của thiếu niên cao lớn, tất cả mọi người đi theo đều giật mình?

Đó là Trầm Vi Ngưng?

Khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng trong nháy mắt vừa rồi suyết chút nữa liền không nhận ra!

"Ngươi cư nhiên còn có mặt mũi xuất hiện ở Huyền Vũ Viện? Ngươi là tiện nhân do bản bị Ma tộc làm bản qua a-- "

Một thiếu nữ che miệng ngồi xổm người xuống, từ ngón tay chảy ra một ít máu tươi.

"Hàm răng của ta! Hàm răng của ta!" Nàng nhìn hàm răng rớt xuống lòng bàn tay kinh hoàng thất thố.

"Trầm Vi Ngưng! Ngươi thật to gan, dám dẫm thương người ở Huyền Vũ Viện!"

Mở miệng mắng chính là Trầm Thiên Thiên, ngày thường Trầm Vi Ngưng sợ nàng nhất, nàng quát một tiếng lớn, là có thể làm nàng sợ tới mức hai chân phát run.

"Ta dẫm thương người, thì như thế nào?"

Nhưng mà, hôm nay Trầm Vi Ngưng lại không có khiếp đảm như trong tưởng tượng của Trầm Thiên Thiên, ngược lại..... Thực sự kiêu ngạo.

"Ngươi....." Đối với Trầm Vi Ngưng như vậy, Trầm Thiên Thiên nhất thời cũng không có cách đối phó.

"Thiên Thiên tỷ, nàng thật là quá kiêu ngạo! Một kẻ hèn linh mạch cấp 1 mà thôi, dám liều lĩnh như thế!" Một thiếu nữ nói.

Người này thành công nhắc nhở Trầm Thiên Thiên, đúng vậy, Trầm Vi Ngưng chẳng qua là một phế vật linh mạch cấp 1 mà thôi, mặc kệ nàng nói cái gì, ra tay giáo huấn nàng là được rồi!

Trầm Thiên Thiên âm thầm sờ kiếm gỗ phía bên hông.

Trong Huyền Vũ Viện cấm học sinh ngăm ầu đá, bởi vậy trang bị thống nhất của tất cả học sinh đều là kiếm gỗ.

Trầm Vi Ngưng thấy động tác của nàng, không khỏi cười lạnh: "Như thế nào? Trầm Thiên Thiên, hôm nay ngươi động thủ với ta?"

"Ngươi dám can đảm dẫm thương người, ta động thủ giáo huấn ngươi là đúng!" Trầm Thiên Thiên ưỡn ngực.

"Không thể động thủ!" Mộ Dung Kim Sanh kia bỗng nhiên đi vòng qua trước mặt Trầm Thiên Thiên, giang hai cánh tay ngăn nàng. "Ý mạnh hiếp yếu, không phải việc làm quân tử!"

"Mộ Dung Kim Sanh, cút sang một bên đi!" Trầm Thiên Thiên tức giận mắng.

Trầm Vi Ngưng cũng cảm thấy buồn cười, người này thực biết điều, một hơi một cái quân tử, nhưng có nghĩ đến nàng vừa rồi ra tay xóa sạch hàm răng người khác, vốn dĩ cũng không phải việc làm quân tử.

Hắn khẳng khái giúp mình như vậy, là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Dục hỏa trùng sinh (7)

Trong trí nhớ của Trầm Vi Ngưng, cùng Mộ Dung Kim Sanh này, tựa hồ* không có bao nhiêu giao thoa*.(*tựa hồ: hình như, dường như. *giao thoa: nghĩa gốc là cùng xuất hiện, đồng thời xuất hiện, nhưng ở đây có nghĩa là gặp gỡ, quen thân.)

Gương mặt Mộ Dung Kim Sanh trưởng đến độ bùng, hắn đương nhiên biết bản thân không phải đối thủ của Trầm Thiên Thiên, nhưng nam tử hán đại trượng phu, nhìn thấy nhu nhược* nữ tử một mình bị khi dễ*, như thế nào có thể không đứng ra?(*nhu nhược: mềm yếu, yếu đuối. *khi dễ: bắt nạt, ức hiếp.)

Nếu Trầm Vi Ngưng biết nàng bị trở thành nữ tử mềm yếu, phỏng chừng sẽ lập tức ra tay để hắn nhìn một cái thù đoạn của mình.

Nhưng lúc này trông mặt Mộ Dung Kim Sanh vừa chuyển, bỗng nhiên kiễng mũi chân cao giọng hô: "Trạch Vương điện hạ, ngài cũng đến đây!"

Nhìn theo phương hướng của hắn, mọi người đều thấy Trạch Vương Viêm Diệc Trạch quả nhiên cùng một đám hộ vệ đi theo đi xuống tới bên này.

Trạch Vương cao lớn tuấn lãng, dung nhan bất phàm, một thân trường bào màu xanh ngọc dệt từ lụa hoa càng tôn lên phong thái nhẹ nhàng của hắn, sau khi Thái tử bị phế, Hoàng Thượng đối hắn thêm coi trọng, là người thừa kế tương lai không thể nghi ngờ, thiếu nữ trong Hạo kinh đều xem hắn làm tình nhân trong mộng.

Trầm Thiên Thiên nhìn thấy Trạch Vương, lập tức thu tay đem kiếm gỗ lấy về, đổi vẻ mặt nhu mì* tươi cười.(*nhu mì: mềm mại đáng yêu dịu dàng)

"Tham kiến Trạch Vương điện hạ."

Những người khác cũng đồng loạt hành lễ.

Trầm gia ở Thiên Khai Quốc cũng là đại gia tộc, trước sau người trong tộc từng ra không ít cao thủ, thậm chí ở trăm năm trước còn từng ra một vị đại nguyên soái thống lĩnh tam quân!

Hiện giờ Trầm gia tuy rằng không còn vinh quang như khi vị kia nguyên soái năm đó còn sống nữa, nhưng cũng không thể khinh thường, bởi vậy Trạch Vương đối Trầm Thiên Thiên vẻ mặt ôn hoà nói bình thân.

Trầm Thiên Thiên tâm hoa nở phóng*, hư vinh trong lòng tới cực đại thỏa mãn rồi, ở trong mọi người, Trạch Vương cho nàng đãi ngộ đặc biệt, Trạch Vương điện hạ quả nhiên coi trọng nàng.(*tâm hoa nở phóng: mở cờ trong bụng.)

"Kim Sanh, người như thế nào ở chỗ này?" Viêm Diệc Trạch nhìn về phía Mộ Dung Kim Sanh, tươi cười nhu hòa một chút.

Mộ Dung gia tộc phú khả địch quốc*, trong tộc cao thủ vô số, tuy ở trong triều không có thực quyền, nhưng thế lực khổng lồ có thể so với một quân đội.(*phú khả địch quốc: giàu đến nỗi địch nổi với quốc gia.)

Không thể nghi ngờ, Mộ Dung gia tộc trợ giúp đối với hắn bước lên đế vị lớn hơn nữa, cho nên từ nhỏ mẫu phi hắn cùng ông ngoại dạy dỗ đều thực thân cận vị tiểu thiếu gia Mộ Dung gia tộc này, hắn trong cung có một vị trắc phi vẫn là đường tử *Mộ Dung Kim Sanh, hắn cũng thập phần sùng ái.

(*đường tử: kiểu như là chị họ mà bên nội á)

"Ta nhìn thấy bọn họ nhiều người như vậy lại khi dễ một nữ hài linh mạch cấp 1, ta xem không thuận." Mộ Dung Kim Sanh nghĩ sao nói vậy, nói mấy câu nói Trầm Thiên Thiên đều suýt nữa giậm chân.

Cái tên đáng chết Mộ Dung Kim Sanh, không có việc gì trực tiếp trao đổi hàm hồ với Trạch Vương điện hạ sao?

Nàng hận đến muốn cắt đứt cổ Mộ Dung Kim Sanh, hình tượng tốt đẹp thuần khiết của bản thân không thể có bất luận cái gì tổn hại trước mặt Trạch Vương điện hạ, nhưng lúc này nàng mà mở miệng thanh minh ngược lại sẽ giống như là thừa nhận.

Bất quá nàng cũng không hoảng hốt, nữ nhân hạ tiện Trầm Vi Ngưng này, bị Ma tộc làm bản qua, chỉ cần Trạch Vương điện hạ biết là nàng, lập tức cũng sẽ chán ghét nàng!

Đến lúc đó, dưới Trầm Vi Ngưng làm nền, hình tượng hàng đương nhiên cao khiết tốt đẹp lên.

"Ngà? Còn có loại sự tình này?" Thần sắc Viêm Diệc Trạch quả nhiên có chút không vui, hắn ở trước mặt Mộ Dung Kim Sanh từ trước đến nay chính là

sắm vai hình tượng đại ca ca thông suốt chính trực.

"Phải! Bọn họ thật quá đáng!" Mộ Dung Kim Sanh trừng mắt nhìn Trầm Thiên Thiên một cái, hừ một tiếng, dường như giống một tiểu cô nương.

Trầm Vi Ngưng đối với loại sự tình này một chút cảm giác đều không có.

Thứ nhất, nàng không phải kẻ yếu bị người khác khi dễ, vừa rồi Mộ Dung Kim Sanh không nhảy ra, nàng đã sớm đem nhóm người này đánh đến răng rơi đầy đất.

Thứ hai, nàng không muốn xin giúp đỡ với bất luận kẻ nào, đặc biệt Trạch Vương này vừa thấy liền biết tâm cơ rất sâu, Mộ Dung Kim Sanh ở trước mặt hắn quả thực là một đóa tiểu bạch hoa*.

(* tiểu bạch hoa: đóa hoa trắng nhỏ, ý là rất đơn thuần ngây thơ, anh có lẽ sẽ làm hạp làm tiểu thụ khả - ái ~)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Rồi Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Dục hỏa trùng sinh (8)

Trầm Thiên Thiên biết mình không thể im lặng được nữa, vội vàng nói: "Trạch Vương điện hạ, đều không phải là chúng ta khi dễ người, thật sự là nàng ra tay đã thương người trước, điện hạ ngài xem, hàm răng của Tiểu Nhu đều bị đập nát, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, chúng ta nhịn không được, mới muốn ra tay giáo huấn một phen."

Tiểu Nhu che lại hàm răng bị đánh rớt trên mặt đất kêu rên, phát ra âm thanh khóc rống thảm thiết.

Viêm Diệc Trạch nhìn thoáng qua, không khỏi nhướng mày, trí nhớ hắn không tồi, mới vừa rồi trong khảo nghiệm, người kêu Tiểu Nhu kia, hình như là linh mạch cấp 2, có thể đem linh mạch cấp 2 đánh thành không có sức lực đánh trả như vậy, linh mạch đối phương ít nhất cũng muốn cấp 3 trở lên đi.

Tuy rằng Huyền Vũ Viện nghiêm cấm học sinh lên so đấu, nhưng Viêm Diệc Trạch luôn luôn yêu thích mời chào cao thủ lại không bài xích.

Có thực lực, mới có thể đứng vững trên thế giới này!

"Ai động tay?" Nhưng Viêm Diệc Trạch thật ra rất muốn nhìn xem, đệ tử có thể đánh rớt đúng hàm răng người khác tàn nhẫn và nhanh như vậy, thực lực nhất định không yếu.

Nếu từ nhỏ liền cho một ít ân huệ, trưởng thành nhất định sẽ đi theo mình. (ở đây nghĩa là đi theo Viêm Diệc Trạch).

"Chính là nàng!"

Một đệ tử đã gấp không chờ nổi chờ Trạch Vương điện hạ hung hăng trừng phạt Trầm Vi Ngưng, vội vàng chỉ lên thiếu nữ đang ngồi ở trên nhánh cây.

"Chính là nàng! Thấy Trạch Vương điện hạ không xuống dưới hành lễ, thật là to gan!"

Những người còn lại cũng sôi nổi chỉ trích, hận không thể xông lên đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nhướng mày, không có sợ hãi mà nói: "Cặn bã!"

Ở trong mắt nàng, Trạch Vương trước mắt kia có được linh mạch cấp 9 đều là cặn bã, càng đừng nói đám ô hợp này.

Viêm Diệc Trạch nhìn theo hướng mọi người nhục mạ, tức khắc hô hấp cứng lại.

Trên nhánh cây xanh tươi phủ tuyết trắng thật dày, giống như một tầng tường vân bao phủ ở trên đầu thiếu nữ. (tường vân đại khái là đám mây mang ý nghĩa tốt lành)

Nhưng da thịt nàng lại so với tuyết trắng còn muốn tinh ónh dịch thấu* hơn, đôi mắt đen nhánh phảng phất như là đá quý thượng đẳng nhất trên thế giới, còn bị tuyết trắng chiếu xạ ra ánh sáng năm màu. (*kiểu như trắng mịn ấy)

Môi hồng phấn nhẹ nhấp nhô như là cánh hoa đẹp nhất thế gian, còn dính hương vị hạt sương thơm ngọt khiến kẻ khác mê say, làm người nhìn không được muốn nếm thử kia hương vị đến tận cùng là ngọt ngào như thế nào.

Nữ hài tử như vậy, mặc kệ làm sai chuyện gì đều có thể được người khác tha thứ, nàng trời sinh nên được người khác nâng niu ở lòng bàn tay, để người khác nhìn như trân bảo, giống như trở thành tròng mắt yêu thương!

Hào mỹ nữ hài*, nhìn một cái, linh hồn phảng phất bị đánh trúng. Trạch Vương cảm giác toàn thân đều có loại rung động đến không kèm chế được xúc động (*Thật là một cô bé xinh đẹp.)

Bị người khác dùng ánh mắt lửa nóng mạnh mẽ nhìn chăm chăm, trong lòng Trầm Vi Ngưng hiện lên sát ý mãnh liệt.

Ở kiếp trước, nàng là đỉnh núi sừng sững Ông Vua không ngại, người bình thường liềm liếc nhìn nàng một cái đều không có tư cách, càng đừng nói dùng loại ánh mắt làm càn này!

Tròng mắt của người này, nàng muốn đào ra!

Viêm Diệt Trạch đối nàng như si như say, căn bản không có nhìn thấy sát ý trong mắt Trầm Vi Ngưng, nếu là thấy được, chỉ sợ sẽ không bao giờ dám trực tiếp mà nhìn chăm chăm nàng như vậy.

"Trạch Vương điện hạ, rõ ràng là bọn họ nhục mạ người trước, nàng mới ra tay, tất cả sự tình ta đều nhìn thấy, bọn họ là người xấu cáo trạng trước! Trạch Vương điện hạ?"

Mộ Dung Kim Sanh riu rít nói ở bên tai Viêm Diệt Trạch, nửa ngày cũng không có đáp lại, không khỏi sùng sốt một chút.

Trạch Vương điện hạ đây là ánh mắt gì? Giống như linh hồn nhỏ bé đều bị câu đi rồi?

Hắn chớp chớp mắt to, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện tình nam nữ, bởi vậy phá lệ mê hoặc*. (* đặc biệt không hiểu)

Nhưng Trầm Thiên Thiên đã hiểu!

Ánh mắt Trạch Vương điện hạ nhìn về phía Trầm Vi Ngưng kia, rõ ràng là mê muội!

Quả nhiên là hồ ly tinh không biết xấu hổ, sau khi câu dẫn Ma tộc, còn câu dẫn Trạch Vương điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dục hỏa trùng sinh (9)

Cũng may Mộ Dung Kim Sanh một phen riu rít đã làm Viêm Diệt Trạch hoàn hồn, ý thức được ánh mắt trực tiếp nhìn chăm chăm thiếu nữ kia vừa rồi thực quá thất lễ, sợ làm cho nàng phản cảm, Viêm Diệt Trạch vội vàng thay đổi một biểu tình nhu hòa.

"Vi cô nương này là.....?"

Trầm Thiên Thiên hận đến nhéo tay chính mình ở trong tay áo, nhưng vẫn lớn tiếng nói: "Trạch Vương điện hạ, nàng là Trầm Vi Ngưng."

"Trầm Vi Ngưng....."

Vi Ngưng, Vi Ngưng, rạng đông* Vi Ngưng, thật là một cái tên tốt đẹp, giống như nàng.

(*晨露: thần lộ: sáng sớm, bình minh, sớm tinh mơ, tuổi thanh xuân, rạng đông, hầu hết đều mang nghĩa tốt đẹp.)

Nàng đẹp giống một hạt sương ngưng kết ở trên cánh hoa, bị ánh mặt trời chiếu xạ ra ánh sáng năm màu, làm hắn muốn thật cẩn thận dâng lên.

Chỉ là mơ hồ cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như đã nghe qua ở nơi nào.....

Cái tên Trầm Vi Ngưng này bởi vì bị Ma tộc làm bản đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Hạo kinh.

Trong Hạo kinh, mọi người nhắc tới tên này, đều là khinh thường cùng trào phúng, cùng dơ bẩn!

Viêm Diệt Trạch là bị sắc đẹp mê hoặc đôi mắt cùng tâm trí, nếu không vừa nghe tên này nên biết là ai.

Mấy ngày trước, khi hắn thủ thi cùng trắc phi của mình, còn nói rằng: "Loại nữ nhân Trầm Vi Ngưng này bị Ma tộc làm bản, nên xứng đôi Phế Thái tử, đồ chơi dơ bẩn xứng kẻ điên đê tiện!"

Hắn từ nhỏ đã hận thấu xương đối với huynh trưởng nghiền áp tất cả mặt tốt của mình.

Chính là bây giờ, tên này nghe vào lỗ tai hắn, lại giống như tiếng ca thiên sứ thánh khiết tốt đẹp.

Này không phải si ngốc thì là cái gì?

Trầm Thiên Thiên lại nói thêm: "Trạch Vương điện hạ, chính là Trầm Vi Ngưng kia bị Ma tộc bắt đi nha!"

Nàng không có nói thẳng bị Ma tộc làm bản.

Nhưng là chỉ cần vừa nói như vậy, Trạch Vương điện hạ nên minh bạch*.(*minh bạch: hiểu ra, thông suốt, biết,...)

Quả nhiên, liên hệ "Ma tộc" cùng "Trầm Vi Ngưng" lên, Viêm Diệc Trạch lập tức nghĩ tới cái gì đó.

Hắn không dám tin mà nhìn thiếu nữ ngồi trên nhánh cây, tốt đẹp giống như bình minh.

Nàng, nàng lại là nữ hài tử kia bị Ma tộc bắt đi, sau khi làm bản lại thả ra?

Một loại cảm giác ghê tởm nháy mắt bỏ đầy thân thể, nhưng ngay sau đó, đã được nhiều đáng tiếc cùng oán hận thay thế!

Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc!

Nếu là hắn có thể phát hiện hạt sương tốt đẹp này sớm một chút, nhất định sẽ đem nàng hảo hảo đặt ở bên người bảo vệ, tuyệt sẽ không để những Ma tộc dơ bẩn đó có cơ hội làm bản nàng!

Nhưng là bây giờ.....

Viêm Diệc Trạch có thể ở trong số đông đảo hoàng tử trở hết tài năng, trở thành hoàng tử được Hoàng thượng nể trọng nhất sau khi Thái tử bị phế, dĩ nhiên có tâm cơ không bình thường.

Mới vừa rồi bị sắc đẹp mê hoặc chỉ là nhất thời, bây giờ tỉnh táo lại, ánh mắt hắn nhìn về phía Trầm Vi Ngưng phức tạp rất nhiều.

Chung quy bị Ma tộc làm bản qua, ai muốn dính chọc nàng, chỉ sợ cũng sẽ trở thành trò cười ở trong Hạo kinh đi.

Chính mình liền tính lại thích, cũng nên tuyệt này phân ý niệm, giữ khoảng cách với nàng.

Nghĩ đến vừa rồi thất thố, phía sau lưng Viêm Diệc Trạch không khỏi nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Nếu là có người truyền đi hắn vậy mà lại bị Trầm Vi Ngưng mê hoặc, hắn sẽ chân chính trở thành chê cười!

Nữ nhân này thật sự chỉ có thể xứng đôi với huynh trưởng giống như kẻ điên kia của hắn!

May mà Trầm Thiên Thiên đánh thức hắn, vì thế ánh mắt Viêm Diệc Trạch nhìn về phía Trầm Thiên Thiên so với vừa nãy nhu hòa rất nhiều.

Trầm Thiên Thiên trong lòng ngọt ngào, thẹn thùng mà cúi đầu.

"Trạch Vương điện hạ, ngài nhất định phải tin tưởng ta, đều là Trầm Vi Ngưng ra tay đánh Tiểu Nhu trước, chúng ta nhìn không được, mới muốn giáo huấn* nàng một phen."

"Người nói vậy! Rõ ràng là các người mắng chửi người khác trước!" Mộ Dung Kim Sanh giàu có tinh thần trọng nghĩa sực nữa nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Dục hỏa trùng sinh (10)

"Mộ Dung công tử, mọi việc cần phải nói ra chứng cứ, người nói chúng ta mắng chửi người trước, ai thấy? Ai nghe thấy được?" Trầm Thiên Thiên cao ngạo mà nói, "Chính Trầm Vi Ngưng đập bể sạch hàm răng của Tiểu Nhu, chính tất cả mọi người thấy!"

Người bên cạnh quen vuốt mông ngựa, lập tức gạt đầu phụ họa.

"Không sai! Chính là Trầm Vi Ngưng động thủ trước! Chúng ta căn bản không mắng chửi người khác!"

"Nàng lén lút tránh ở trên cây không dám gặp người, lén lút đánh lén Tiểu Nhu, loại thủ đoạn đê tiện này, không khác gì Ma tộc!"

"Ta xem nàng phần lớn đã bị Ma tộc đồng hóa, đánh lén sau lưng, thật làm người khác khinh thường!"

.....

Tiếng mắng liên tiếp, nước lên thì thuyền lên, cuối cùng đè ép cả thanh âm của Mộ Dung Kim Sanh xuống.

Viêm Diệc Trạch cũng nhú nhú mày, không nghĩ đến thiếu nữ bề ngoài xinh đẹp như thế này, nội tâm lại có thể dễ tiện như vậy.

Đánh lên sau lưng, thật không phải thủ đoạn quang minh gì.

Huống hồ, Trầm Vi Ngưng này cũng là một phế vật rõ ràng từ đầu đến cuối, nghe nói 15 tuổi còn dừng lại ở linh mạch bậc 1, là không có khả năng đột phá.

Vừa phế vật, vừa bất kham*, vừa sinh ra ti tiện..... Trừ bỏ mỹ mạo, không có một chút ít giá trị dư thừa.

(*bất kham ở đây có lẽ là chỉ việc Trầm Vi Ngưng cứng đầu không chịu chấp nhận hôn sự với phế Thái tử và không nhận là mình đánh người á, tui nghĩ vậy.)

Người như vậy, hẳn dĩ nhiên sẽ không lãng phí thời gian che chở.

"Trong Huyền Vũ Viện cấm tự mình đánh nhau, người phạm quy, phải bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện." Viêm Diệc Trạch lạnh lùng mà nói.

Nghe được Trạch Vương điện hạ bày tỏ thái độ, Trầm Thiên Thiên và những người còn lại đều vui sướng hoan hô.

Xứng đáng a!

Xem nàng ta vừa rồi còn dám kiêu ngạo như vậy, lúc này biết Trạch Vương điện hạ cũng không phải là người làm việc thiên tư*! (*vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.)

Cho dù dùng quan hệ cá nhân của Mộ Dung gia tốt như thế nào, Trạch Vương điện hạ đối với loại nữ nhân bị Ma tộc làm bản qua, như cũ sẽ không mở lòng!

Đồng đạo người vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ có Mộ Dung Kim Sanh sốt ruột vò đầu bứt tai.

Hắn vốn dĩ đem Trạch Vương gọi đến chính là hy vọng đám người Trầm Thiên Thiên này có thể thu liễm một chút, ai biết lại phản tác dụng, còn hại Trầm Vi Ngưng!

"Trạch Vương điện hạ, chuyện này không phải Trầm Vi Ngưng sai, đều là bọn họ nhục mạ trước....."

"Kim Sanh, nàng ra tay đánh người, cũng đã xúc phạm giới luật, bất kể như thế nào đều phải chịu trừng phạt." Viêm Diệc Trạch đối với Mộ Dung Kim Sanh vẫn là vẻ mặt ôn hòa.

Tiểu thiếu gia này chỉ là ngây thơ đơn thuần một chút, trở về lừa gạt cũng được.

"Đúng a, hàm răng của Tiểu Nhu đều bị nàng ta đập bể, chẳng lẽ nàng ta không cần nhận trừng phạt sao?" Trầm Thiên Thiên thật vui vẻ bởi Trạch Vương có thể hoàn toàn đứng ở bên nàng.

Một Trầm Vi Ngưng nho nhỏ, mỹ mạo có ích lợi gì?

Nàng không có bối cảnh, không có thực lực, hơn nữa bị Ma tộc làm bản giam pha, nàng sớm đã là một kẻ bỏ đi mặc người khác giẫm đạp.

Trầm Vi Ngưng nghe nhiều người "ngươi một lời ta một tiếng"* như vậy, phiền muốn giết người. (*kiểu như câu "lời qua tiếng lại" ở VN ấy.)

Nếu không phải vừa mới xuyên qua đây, thân thể và tố chất đều không thể so sánh với nàng ở kiếp trước, nàng đã sớm làm thịt đám tiểu tử nói năng vô lễ này, sau đó rời đi Thiên Khải Quốc, lang bạt đến thế giới rộng lớn hơn.

Trời đất bao la, không có nơi nào có thể vây trụ được Trầm Vi Ngưng nàng.

Nhưng hiện tại, khối thân thể của nguyên chủ này thật sự rất yếu, linh mạch bậc 1 dưới sự rèn luyện lực lượng tinh thần cường đại của nàng đã sớm đã thăng vài cấp bậc, nhưng muốn khôi phục thành thực lực nàng đã tung hoành một đời, đến mức không người nào dám cản trở thì còn kém rất nhiều.

Cho nên bây giờ nàng sẽ tùy ý chơi đùa cùng đám cận vệ này cũng được.

"Ồn muốn chết." Trầm Vi Ngưng lười biếng mà mở miệng, ánh mắt chậm chậm nhìn xuống, phảng phất giống như đang bố thí một ánh nhìn đám cận vệ kia, "Nói ta đánh người, chứng cứ đâu?"

Thanh âm của nàng rất có lực uy hiếp, đám thiếu niên thiếu nữ đang líu ríu lập tức ngừng đầu nhìn nàng.

--

Bỏ phiếu ~ Lưu lại danh sách đọc ~ Bình luận ~ Tác phẩm mới dựa các người bồi dưỡng ~

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thiết hạ bẫy rập (1)

Cái gì? Nàng vừa rồi nói cái gì?

"Chứng cứ?" Trầm Thiên Thiên cười nhạo một tiếng, "Nhiều người đều thấy được như vậy, chúng ta đều là nhân chứng!"

Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ nàng không có đem Trầm Vi Ngưng để vào mắt.

Ánh mắt Trầm Vi Ngưng đảo qua gương mặt kiêu ngạo của nàng ta, thật là đồ không biết sống chết!

"Ta ngồi cao như vậy, nàng ở dưới, ta đánh nàng như thế nào, ngươi nói đi."

Ngữ điệu của nàng thanh lãnh, chậm rãi giống như một dòng nước suối tĩnh mịch chảy vào nội tâm.

Cho dù có trải qua dơ bẩn, Viêm Diệc Trạch cũng không thể không thừa nhận, thanh âm của thiếu nữ này đều có thể treu chọc lòng hắn.

Bất quá nghe được nàng lời nói, ánh mắt Viêm Diệc Trạch ánh lên nửa cao thâm lên, mang theo vài phần lạnh lẽo nhìn về phía Trầm Thiên Thiên.

Trầm Thiên Thiên bị hỏi đến nghẹn lời, ở trong lòng nàng Trầm Vi Ngưng linh mạch cấp 1 yếu cùng người thường không có gì khác nhau, muốn nói nàng có thể ngồi trên cây đa thương Tiểu Nhu, nàng tuyệt đối không tin!

Nàng trong lòng cũng mang theo hoài nghi, cùng mọi người đồng dạng không thể tin được, bởi vậy bị Trầm Vi Ngưng chất vấn, hiển nhiên chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

"Không sai! Nhưng ta không có thấy Trầm Vi Ngưng ra tay!" Mộ Dung Kim Sanh giàu có tính thần trọng nghĩa lại bị bốc cháy lên ý chí chiến đấu hùng hực, "Các ngươi bôi nhọ người khác!"

Trầm Thiên Thiên cắn môi, ở trước mặt Trạch Vương, nàng làm sao sẽ dễ dàng buông tha Trầm Vi Ngưng như vậy?

Mặc kệ thế nào, hôm nay nhất định phải khiến nàng chịu trừng phạt!

"Nàng dùng ám khí!" Trầm Thiên Thiên bỗng nhiên nói, "Thủ đoạn đê tiện, dĩ nhiên chỉ biết dùng ám khí!"

Nghe được Trầm Thiên Thiên nói, những người vừa rồi im lặng lại bắt đầu tiếp lời.

"Không sai! Chính là ám khí! Dùng ám khí liền không cần xuống dưới!"

"Trầm Vi Ngưng, ở Huyền Vũ Viện dùng ám khí, hôm nay ngươi chết chắc rồi!"

.....

Thật là một đám cặn bã, vừa ngu vừa ngốc.

Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nói: "Con mắt nào của các ngươi thấy ta dùng ám khí? Dùng loại ám khí nào? Hiện tại ám khí ở nơi nào?"

Một câu, lại hỏi đến mọi người á khẩu không trả lời được.

Ai thấy?

Đương nhiên đều không có ai thấy!

Thời điểm Tiểu Nhu bị đánh, bọn họ đều thực kinh ngạc, nhưng Tiểu Nhu khi đó đang mắng Trầm Vi Ngưng, không phải nàng ra tay sẽ lại có ai?

"Trừ ngươi ra, còn ai vào đây?" Trầm Thiên Thiên cả giận nói.

"Vì sao liền tuyệt đối là ta đâu?" Trầm Vi Ngưng lộ ra biểu tình vô tội.

"Bởi vì lúc ấy Tiểu Nhu nắn ngươi, ngươi....." Một thiếu nữ xúc động mà buột miệng thốt ra, bị Trầm Thiên Thiên hung hăng trừng mắt một cái, trong

lòng cả kinh, vội vàng đem lời nói trong miệng nuốt xuống.

"Vừa rồi là ai nói, ta ra tay trước, các ngươi không mắng chửi người?" Trầm Vi Ngưng nhìn quét một đám ngu xuẩn phía dưới.

Trầm Thiên Thiên sắc mặt cực kỳ khó coi, những người còn lại đều cảm giác trên mặt bị hung hăng đánh một cái tát, nóng rất đau.

Vừa rồi thê son sắt nói mình không mắng chửi người, là Trầm Vi Ngưng ra tay trước, hiện tại đều ghen không ra nửa chữ.

Cả Viêm Diệc Trạch đều không khỏi nhú mày, đám người này thật là..... Quá ngu!

Nguyên tưởng rằng ít nhất Trầm Thiên Thiên thông minh, nhưng không nghĩ tới cũng là bị người khác nói dăm ba câu liền vạch trần.

Quả thực ngu không ai bằng.

"Ha ha! Chính mình tự làm lộ ra dấu vết đi! Còn dám nói các ngươi không phải mắng chửi người trước?" Mộ Dung Kim Sanh nghe được bọn họ tự loạn nói ra chân tướng, cao hứng mà vỗ tay tỏ ý vui mừng.

"Kim Sanh." Viêm Diệc Trạch nói, "Cho dù là bọn họ mắng chửi người khác trước, nhưng là Trầm Vi Ngưng động thủ đánh người, nói gì đi chẳng nữa đều phạm vào giới luật, nên phải chịu trừng phạt."

Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Kim Sanh nhanh chóng suy sụp xuống dưới: "Trạch Vương điện hạ, liền không thể bỏ qua một mặt sao? Bọn họ mắng chửi người khác đến quá phận!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thiết hạ bẫy rập (2)

"Quy củ của Huyền Vũ Viện chấp hành mấy ngàn năm, sao có thể nói sửa liền sửa?" Trạch Vương ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu nữ trên ngọn cây, "Bất quá, ta cũng có thể cầu tình với Viện trưởng."

Trầm Vi Ngưng ánh mắt hoàn toàn im ắng xuống dưới, nàng yêu cầu hần cầu tình? Tự mình đa tình cũng phải có cái một mức độ được không?

(*Đa tình: tưởng người khác thích/mến mộ mình)

"Muốn trừng phạt ta, cũng phải lấy ra chứng cứ a, nói ta dùng ám khí đã thương người, lấy thực lực của Trạch Vương, nhìn ra là ám khí gì? Ám khí chẳng lẽ là một khối không khí sao, đã thương người khác thành như vậy, chắc sẽ lưu lại một chút dấu vết để lại, Trạch Vương nếu tìm được, Trầm Vi Ngưng ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận trừng phạt."

Nàng lời nói một chút đều không khách khí, dù đôi mặt đường đường Trạch Vương, cũng không có bất luận cái thái độ ti cung khuất son gì.

[Ti cung khuất son: đại ý là dù thấp kém nhỏ bé nhưng nhất quyết không chịu khuất phục cúi mình trước một vật gì có tầm vóc lớn lao.]

Trạch Vương bị nàng nói ngán ra, ngay sau đó trong lòng cũng dâng lên một phen lửa giận, nói: "Ngươi nói không phải ngươi ra tay, như vậy là ai đã thương người?"

Ngụ ý, ở chỗ này trừ bỏ nàng không có người thứ hai nào có động cơ để làm vậy!

Hay cho một chiêu vô sỉ cường từ đoạt lý*!

(*Giả mồm át lỗ phải/ vú lấp cả miệng em/ cường từ đoạt lý: đại ý chỉ việc gì đó dùng thanh danh tiếng lớn để áp đảo kẻ khác, đổi trắng thay đen, ngụy biện, không để cho người đó cơ hội phản bác lại: "lấp cả miệng em".)

"Ta làm sao mà biết? Nào biết có phải hay không bọn họ tự biên tự diễn, tới hãm hại ta!" Trầm Vi Ngưng thần nhiên mà ôm tay.

"Trầm Vi Ngưng! Tiểu Nhu bị thương thành như vậy, như thế nào sẽ là hãm hại người?" Trầm Thiên Thiên tức giận đến không nhẹ.

Hay cho một Trầm Vi Ngưng a, trước kia cũng không biết nàng lại là một nha đầu nhanh mồm dẻo mép như vậy!

"Vậy ngươi nói là ta đã thương người, chứng cứ đâu?" Trầm Vi Ngưng bừa bãi hỏi.

Trầm Thiên Thiên cắn răng, chứng cứ, nàng đương nhiên lấy không ra chứng cứ!

Vừa rồi bọn họ cả xem đều không có nhìn thấy Trầm Vi Ngưng ra tay, càng đừng nói chứng cứ!

"Lấy không ra chứng cứ, ngâm máu phun người sao?" Trầm Vi Ngưng trong lòng cười lạnh không ngừng.

"Chứng cứ, chúng ta dĩ nhiên sẽ tìm được chứng cứ!" Trầm Thiên Thiên phần nộ mà nói.

"Được a!" Trầm Vi Ngưng nhướn mày, "Nếu ngươi đã nói như vậy, ta chỉ có thể phối hợp ngươi. Như vậy đi, ta cho ngươi thời gian tìm chứng cứ, trước khi ngươi tìm được chứng cứ, ta sẽ ở lại trong phạm vi Huyền Vũ Viện, một bước đều không rời đi, như thế nào?"

Trầm Thiên Thiên sùng sốt, nhất thời phản ứng không kịp, vừa rồi còn là Trầm Vi Ngưng nhanh mồm dẻo miệng, ngạo mạn hống hách, vì sao bỗng nhiên phối hợp như vậy?

Một bước không rời đi Huyền Vũ Viện, đó chính là cả thời gian đi ra ngoài rèn luyện đều không có? Cả về nhà đều không được!

Quả nhiên là đồ ngốc, từ nhỏ chính là đồ ngốc!

Trầm Thiên Thiên đáy lòng trào ra một cỗ tình cảm vui sướng, nói: "Lời này chính là ngươi nói!"

"Đương nhiên." Trầm Vi Ngưng nghiêm túc gật đầu, "Trạch Vương ở chỗ này, có thể mời Trạch Vương làm chứng a, còn có Mộ Dung thiếu gia, cũng cùng nhau làm chứng đi."

Viêm Diệc Trạch neho lại đôi mắt, thế nhưng cũng nhất thời nhìn không thấu ý nghĩ nàng.

Nhưng Mộ Dung Kim Sanh do dự mà nói: "Trầm cô nương, như vậy có thể không tốt lắm, nếu là bọn họ không nắm chặt thời gian tìm chứng cứ, ngươi đã có thể cả đời ra không được, không bằng định một thời gian hạn chế, tỷ như hai ngày....."

Hắn là thật tinh lo lắng vì Trầm Vi Ngưng, đám người Trầm Thiên Thiên này, từ trước đến nay cảm sung hiệp yếu, khiến hắn nhìn rất không quen.

"Không, ta tin tưởng bọn họ nhất định sẽ tận tâm tận lực tìm chứng cứ, không cần hạn chế thời gian, cả đời cũng không sao." Trầm Vi Ngưng hào phóng mà nói.

(Tui cam đoan bà là con roi con rút con thất lạc của ba má bà "Quàng Bắc Nguyệt" nà, cái kiểu lừa người từ trong trứng nước vậy y chang cội nguồn lão già Lộ Phi, hồng có lần đi đâu được hết á.)

Trầm Thiên Thiên cùng những người khác đều không nín được cảm xúc, trên mặt lộ ra nét tươi cười giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Quả nhiên vẫn là Trầm Vi Ngưng ngu xuẩn như trước kia.

Làm nàng bị giam cả đời kia mới tốt a! Ai sẽ tìm chứng cứ cho nàng?

"Được a, không cần thời gian hạn chế!" Trầm Thiên Thiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiết hạ bẫy rập (3)

Trầm Vi Ngưng nói: "Như vậy, nếu các ngươi tìm không thấy chứng cứ hoặc là tìm được chứng cứ không phải ta ra tay đã thương người, ta muốn gia chủ Trầm gia cùng ngươi ba quý chín lạy tới xin lỗi ta, nếu không ta tuyệt không về Trầm gia, ngoài ra còn cùng Trầm gia đoạn tuyệt quan hệ!"

"Ha ha ha!" Phảng phất nghe được chế cười hay nhất trên thế giới, Trầm Thiên Thiên không khỏi cười ha ha.

Những người còn lại cũng là cười đến đau bụng.

Trầm Vi Ngưng lại sắc mặt tự nhiên, lười biếng mà dựa vào thân cây, phảng phất trên cao nhìn xuống nhìn con kiến trên mặt đất.

"Như thế nào, Trầm Thiên Thiên ngươi sợ? Không dám đáp ứng?" Trầm Vi Ngưng khiêu khích nói.

"Sợ ngươi?" Trầm Thiên Thiên bị tức giận đến đầu óc nóng lên, hoàn toàn không suy xét bất luận cái gì hậu quả, "Liên như vậy định rồi! Ta sẽ cho ngươi hảo hảo tìm chứng cứ!"

Chờ xem! Cả đời đều tìm không thấy, ngươi liền ngoan ngoãn bị giam cả đời!

"Xin Trạch Vương cùng Mộ Dung công tử cùng nhau làm chứng." Trầm Vi Ngưng nói.

Viêm Diệc Trạch mơ hồ cảm thấy sự tình có chút không thích hợp, nha đầu này thật sự ngu xuẩn như vậy, đem chính mình bức đến tuyệt lộ trên người sao?

(*Bức: dồn nén.)

Hiện tại nhìn như Trầm Vi Ngưng ở vào tuyệt lộ, cơ hồ không có cơ hội xoay người, nhưng là..... Vì sao hắn cảm thấy người bị tính kế là bọn họ?

"Như thế nào? Trạch Vương điện hạ cả một chút dũng khí đảm bảo nho nhỏ này cũng không có?"

Trầm Vi Ngưng căn bản không cho hắn thời gian cẩn thận tự hỏi, lạnh lùng cười nhạo một câu.

"Bốn vương tự nhiên đảm bảo!" Trạch Vương sẽ không tại như vậy nhiều người trước mặt xấu mặt, lập tức liền đáp ứng.

"Mộ Dung công tử thì sao?" Trầm Vi Ngưng nhìn về phía Mộ Dung Kim Sanh, ánh mắt trào phúng tiêu tán.

"Ta....." Mộ Dung Kim Sanh nhìn ánh mắt tự tin của nàng, cắn chặt răng, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nàng, "Ta cũng đảm bảo, ta cũng cam đoan chúng ta Mộ Dung gia tộc nhất định sẽ cật lực tìm kiếm chứng cứ!"

Hắn vẫn là sợ Trầm Vi Ngưng sẽ có hại, bởi vậy bỏ thêm một câu cuối cùng.

"Thần phận Trạch Vương cùng Mộ Dung công tử, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, như vậy ta liền an tâm rồi."

Hai mảnh chân dài của Trầm Vi Ngưng vừa động, uyển chuyển nhẹ nhàng mà từ trên nhánh cây nhảy xuống, chấp tay sau lưng đi đến hướng ký túc xá của Huyền Vũ Viện.

"Chậm rãi đi tìm chứng cứ đi!"

Mọi người nhìn cái thân ảnh mảnh khảnh yếu đuối kia đi xa, tiếng cười trào phúng cũng không có dừng lại.

"Thiên Thiên tỷ, nàng ta quả nhiên thực ngốc, nàng ta đây là muốn ở Huyền Vũ Viện cả đời sao!"

"Nàng loại người không đầu óc này, xứng đáng bị Ma tộc làm bẩn!"

Trầm Thiên Thiên cũng cười đến che dấu không được kia phân đắc ý, bất quá nàng lớn lên đẹp, cười như thế nào đều là tươi đẹp động lòng người.

Nàng tin tưởng Trạch Vương điện hạ cũng thích mình điểm mỹ nhân nhi.

(*Minh: sáng, diễn: đẹp, minh diễn: tươi đẹp lộng lẫy,..)

Mộ Dung Kim Sanh nhìn bọn họ đắc ý liền rất tức giận, thở phì phì mà chạy.

"Trạch Vương điện hạ, lần này đa tạ ngài." Trầm Thiên Thiên ngượng ngùng mà nhìn về phía Viêm Diệc Trạch.

"Không cần cảm tạ ta, Xương Minh Hầu là sư trưởng của bốn vương, bốn vương chỉ là không đành lòng nhìn nữ nhi hắn bị người khi dễ." Viêm Diệc Trạch nhàn nhạt mà nói.

(*Sư trưởng: kiểu như bậc trưởng bối ấy mà)

Sau khi gặp qua Trầm Vi Ngưng, đối với gương mặt của Trầm Thiên Thiên này, cũng đều cảm thấy nhắc hứng thú không nổi.

Châu ngọc chi tư, sao có thể cùng tinh nguyệt tranh nhau phát sáng*?

(*Tư: dáng dấp, dung nhan -> ta hay nói từ "tư dung" ấy. Ý muốn nói châu ngọc nhỏ bé không thể phát sáng lộng lẫy như trăng sao trên trời, khi không có trăng sao so sánh mới được xem là đẹp, còn khi chân chính so với trăng sao thì chẳng qua cũng là một vật vô tri tầm thường mà thôi.)

Bất quá, nếu không có Trầm Vi Ngưng làm đối lập, Trầm Thiên Thiên xác thật cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Nàng có thể lực của Xương Minh Hầu Trầm gia, bản thân thiên phú cũng không tồi, hiện tại mười lăm tuổi, linh mạch cấp 3, không tính là thiên tài, nhưng cũng không tồi, hơn nữa di của nàng là Không Quý phi mà Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Giá trị của nàng, mỹ mạo của Trầm Vi Ngưng đều so ra kém.

Nghĩ như vậy, Viêm Diệc Trạch nhìn Trầm Thiên Thiên, cũng có thể xem nhẹ ngu xuẩn khi đối mặt Trầm Vi Ngưng của nàng.

"Trạch Vương điện hạ thật vất vả mới tới Huyền Vũ Viện một chuyến, không bằng ta mang điện hạ đi vài nơi tham quan?" Trầm Thiên Thiên lớn mật mà đề nghị.

Chương 14: Thiết hạ bấy rập (4)

Phụ thân cùng mẫu thân đã sớm tiến cung xin chỉ thị Khổng Quý phi, muốn đem nàng đính hôn Trạch Vương, Trạch Vương trước mắt chỉ có một vị trắc phi, nàng vừa vận gả qua trở thành chính phi.

Khổng Quý phi cũng ám chỉ Hoàng Thượng đối Trạch Vương thập phần vừa lòng, tương lai để vị, nhất định phi Trạch Vương mặc chúc.

Sau khi nàng gả cho Trạch Vương, tương lai chính là Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Viêm Diệc Trạch liếc nhìn nàng một cái, loại thời điểm này, nàng còn có nhàn tâm du ngoạn?

"Người vẫn là mau chút tìm được chứng cứ Trầm Vi Ngưng dùng ám khí đá thương Tiểu Nhu đi!" Viêm Diệc Trạch không thể không nhắc nhở nàng.

"Vi sao phải tìm chứng cứ?" Trầm Thiên Thiên căn bản không có nghĩ tới tìm chứng cứ sự tình.

Trạch Vương ở trước mặt nàng, lòng nàng tràn đầy đều là Trạch Vương, làm sao khiến cho hắn chú ý nhiều hơn, làm sao cho hắn thích mình, cùng hắn ở chung thế nào.....

Nàng chỗ nào còn sẽ quản cái gì chứng cứ không chứng cứ?

Trầm Vi Ngưng, khiến cho nàng vĩnh viễn nhốt tại Huyền Vũ Viện mới tốt!

Ở nhà mỗi ngày nhìn nàng ta lác lư gương mặt tuyệt diệu vô song, Trầm Thiên Thiên đã sớm thực khó chịu.

Trạch Vương thấy nàng không thông suốt, trong tâm địa không khỏi đối với nàng càng coi khinh vài phần.

"Thời gian Hoàng Thượng tứ hôn cho phế Thái tử vào nửa tháng sau, Trầm Vi Ngưng lưu tại trong Huyền Vũ Viện, hôn lễ cử hành như thế nào? Huyền Vũ Viện chính là độc lập với hoàng quyền ở ngoài, liên tính là Hoàng thượng hạ chỉ, các người cũng không có can đảm tới Huyền Vũ Viện đoạt người đi!"

Ngữ khí Viêm Diệc Trạch đã thập phần không tốt, đạo lý dễ hiểu như vậy, hắn vừa rồi cũng nên suy nghĩ cẩn thận!

Nhưng là Trầm Vi Ngưng nơi nào cho hắn cơ hội nghiêm túc tự hỏi?

Hắn cũng là hiện tại bình tĩnh lại cẩn thận tưởng tượng, mới mồ hôi lạnh đầy người.

Đều nói hắn tâm cơ thâm trầm, thông thường đi một bước liên tính tốt mười bước sau nên đi thế nào.

Nhưng nha đầu Trầm Vi Ngưng kia, tuyệt đối là đem một trăm bước sau đi thế nào đều tính kế tốt!

(Bà thông minh kinh khủng □)

Nghĩ đến nàng lạnh lẽo ánh mắt, cả Viêm Diệc Trạch người trong quyền thế chém giết lớn lên đều sẽ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Đó là trùng hợp đi, kia nha đầu tuyệt đối không thể thông minh như vậy, nàng chỉ là khó thờ, mới có thể ra hạ sách này.

Viêm Diệc Trạch chỉ có thể an ủi chính mình như vậy.

Bởi vì nữ hài tử thông tuệ như thế, hắn tuyệt đối không thể trở mặt nhìn nàng cùng phế Thái tử ôm ấp!

Trầm Thiên Thiên nghe vậy sững sốt, đầu xoay nửa ngày, mới chuyển qua tới, tức khắc sắc mặt trắng bệch.

"Đúng vậy! Nửa tháng sau chính là hôn lễ của nàng cùng phế Thái tử, ta làm sao đã quên à?"

Viêm Diệc Trạch liếc nàng liếc mắt một cái, nghĩ thầm người không chỉ đã quên, người chính là tự mình đem nàng lưu tại Huyền Vũ Viện không đi ra!

"Mau chóng tìm được chứng cứ đi." Viêm Diệc Trạch chỉ có thể dặn dò nàng như vậy, sau đó liền bước nhanh rời đi.

Trầm Thiên Thiên sững sờ tại chỗ, nghĩ đến hết thấy sự tình đã trải qua, càng ngày càng cảm thấy mình bị tính kế!

Nhưng là, tuyệt đối không thể!

Trầm Vi Ngưng là kẻ ngu xuẩn, nàng không có khả năng thông minh như vậy!

Muốn tính kế nàng? Không có cửa đâu!

Thời gian nửa tháng, cũng đủ nàng tìm được chứng cứ!

Cho dù không có chứng cứ, cũng có thể vu oan cho nàng một cái!

"Thiên Thiên tỷ, người làm sao vậy?" Người bên cạnh thấy nàng sắc mặt khó coi, không khỏi thắc mắc.

Vừa rồi còn rất tốt, đem Trầm Vi Ngưng đánh đến vĩnh thế không được xoay người, không phải hẳn là cao hứng sao?

"Không có gì, mau tìm chứng cứ đi!" Trầm Thiên Thiên ra lệnh.

Mọi người sùng sốt, tìm chứng cứ? Tìm chứng cứ gì?

"Thiên Thiên tỷ, không phải không tìm được chứng cứ, làm Trầm Vi Ngưng vẫn luôn lưu lại sao?" Người còn lại đều không có phản ứng lại đây, ngây ngốc hỏi.

"Ta nói tìm liên tục! Nửa tháng thời gian nhất định phải tìm được chứng cứ Trầm Vi Ngưng đánh lên Tiểu Nhu!" Trầm Thiên Thiên hét lớn.

-

Chương sau phóng Vô Cực lập ~ Mọi người không cần dưỡng văn, ở khu bình luận lưu lại cái dấu chân cho ta xem, chứng minh ta không rời bàn máy gõ chữ ~*

(*Tác giả đăng truyện ở đây trên QQ- một trang mạng bên Trung Quốc ấy mà, trên cái trang đấy xếp hạng tác giả tác phẩm này nọ dựa theo bỏ phiếu giống tựa tựa như bên Wattpad chúng ta ấy, khác một chút không phải cái ngôi sao mà là hình dấu chân thôi.)

Nhân tiện nói thêm một chút về tác giả Lộ Phi nha.

Tên: Lộ Phi (weibo: Lộ Phi Lộ Đại Vương, hay còn gọi là Lộ Phi Arnie, viết tắt là lfiarrie, biệt danh là Lộ Sét Đánh) - tác giả văn học mạng.

Sinh nhật: 19/12 (Năm sinh chưa rõ, chẳng biết già hay trẻ, người thì bảo ông gần 40 tuổi, người nói ông là sinh viên, tui chẳng biết tin ai, lũng sục khắp rồi nhưng chẳng thấy chân dung của ông. Ngoại hình thì nghĩ ông chắc cũng béo béo. Mặt mũi tròn méo thế nào cũng không rõ lắm.)

Cung hoàng đạo: Nhân Mã

Dân tộc: Hán

Giới tính: NAM, nhấn mạnh là NAM, NAM nha! 100% đã qua kiểm chứng nhá, các nàng đừng lầm thành nữ a.

Các tác phẩm:

-Phượng Nghịch Thiên Hạ: Xuyên qua tuyệt sắc thú phi

-Phượng Vũ Giang Sơn: Hỏa bạo lang phi thực yêu nghiệt

-Đệ Nhất Cuồng Phi: Yêu nghiệt Tà Hoàng sùng thê

-Tuyệt Sắc Chí Tôn: Tà vương, làm càn đâu!

-Cửu Phượng Triều Hoàng

-Bất Động Sơn Ngàn Tỷ: Quy Tắc Ngầm Của Bá Đạo Tổng Tài

-Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc hắc Ma vương quy hạ lai

Có rất nhiều ý kiến cho rằng Phượng Nghịch Thiên Hạ trội hơn so với Phượng Vũ Giang Sơn. Cái này là tùy người thôi nhưng ý kiến của tui thì khác tí. Tui thực sự ban đầu rất rất là thích Phượng Nghịch Thiên Hạ, thích lắm luôn á. Nhưng khi được đọc Phượng Vũ Giang Sơn, tức là bộ này thì phải gọi thì thích không buông tay. Đây có thể nói là tác phẩm cổ đại hay nhất mà tui từng đọc. Sau này tui cũng đọc rất nhiều tác phẩm nhưng chưa có tác phẩm nào có thể phá vỡ sự hấp dẫn mà couple A Ngưng x Vô Cực đem lại (đối với tui). Nên thành thật mà nói, thực hi vọng bạn có thể tôn trọng tác phẩm này, tôn trọng một mảnh tâm huyết của lão Lộ cũng như idol của tui ==)) Thân.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Yêu nghiệt Vô Cực (1)

Hay một Trầm Vi Ngưng a! Lúc này đây tuyệt đối sẽ không để người thực hiện được!

Mọi người không rõ nội tình, sau khi hai mặt nhìn nhau, cũng chỉ có thể đi tìm chứng cứ.

Nhưng, nơi nào có cái chứng cứ gì?

Phía trên đất tuyết là dấu chân lộn xộn, cho dù có chứng cứ, cũng sớm không biết ở nơi nào.

Trầm Vi Ngưng đẩy cửa ký túc xá ra, một cỗ u hương mát lạnh u thoảng qua trước mặt, nàng không khỏi dừng bước chân, lạnh lùng nhìn quét qua ký túc xá rực rỡ hẳn lên.

Trong Huyền Vũ Viện có rất nhiều học sinh nơi khác tiến đến, viện phương sáng lập một khu ký túc xá, cung cấp cho học sinh một cái chỗ ở.

Nhưng trên thực tế, học sinh có thể đi vào Huyền Vũ Viện, đại đa số sớm đã bị các đại gia tộc thế lực mượn sức trước tiên, chẳng sợ chỉ có linh căn cấp 1, cũng sẽ bị tranh đoạt.

Thế giới này quá chú trọng thực lực, mỗi người đều muốn trở thành cường giả*.

(*cường giả: kẻ mạnh. Cường: mạnh; giả: kẻ, người.)

Những học sinh bị mượn sức đó đương nhiên không có thể ở lại trong Huyền Vũ Viện chịu khổ, số lượng người lưu lại không nhiều lắm, hoặc là quá yếu, hoặc chính là quá thanh cao.

Trầm Vi Ngưng đương nhiên là cái loại quá yếu này, nàng là người của Trầm gia, gia tộc khác tự nhiên sẽ không muốn mượn sức nàng, nhưng nàng ở Trầm gia địa vị xấu hổ, Thẩm Thiên Thiên đối với gương mặt tuyệt sắc của nàng điên cuồng ghen ghét, chỉ cho phép nàng một tuần về Trầm gia một lần.

Cho nên Trầm Vi Ngưng đại bộ phận thời gian đều là ở trong ký túc xá.

Nàng từ nông thôn xa xôi đến, trừ bỏ Trầm gia liền không nơi nương tựa, cái gì đều không có, Trầm gia chỉ là mỗi tháng cho nàng một ít tiền, để nàng tự sinh tự diệt.

Mà bởi vì sau khi chuyển nàng bị Ma tộc làm bản phát sinh, người ở bên cạnh nàng đều tức tốc dọn đi rồi.

Những lão mục tử* phụ trách quét tước, đều không tới giúp nàng dọn dẹp.

Ở trong trí nhớ, gian ký túc xá này vẫn luôn thật nghèo kiệt hủ lậu, đệm chăn đều khâu mấy cái vá chẳng chịt, mùa đông tuyết rơi, nóc nhà đột nước, trong phòng một cỗ hương vị ẩm ướt khó nghe. (Tui dịch đoạn này thuần Việt hết mức rồi)

(*lão mục tử: người phụ nữ từ tuổi trung niên trở đi, thường làm những công việc thấp kém như sai vặt quét dọn, có địa vị nhỏ trong xã hội, gần gần như là bà mục ấy, hiểu đại khái là vậy.)

Trong trí nhớ thiếu nữ nhỏ nhỏ kia luôn nằm ở trên tấm chăn ướp nhẹp cơ hồ kết băng bị thấm nước khốc thút thút.

Tiếng khốc nàng bị thương như vậy, nhu nhược như vậy, khiến Trầm Vi Ngưng chiếm cứ thân thể này nhũ nhũ mảy, đáy lòng cũng có một tia đồng tình cảm giác hiện lên.

Nhưng nàng vẫn là duy trì lý trí, mắt lạnh nhìn quét qua căn phòng ký túc xá rất quen thuộc trong trí nhớ này.

Đệm chăn khăn trải giường đều rực rỡ hẳn lên, trên đầu treo màn lụa màu hồng cánh sen, trên bàn đặt một bộ pha trà sứ Thanh Hoa, bên trong nước trà còn bốc lên hơi ấm, sát cửa sổ kê một tiểu án ki* trên đặt một cái bình hoa thanh men đủ mỏng thai, một cành tịch mai kéo dài từ miệng bình ra, điểm thêm vài phần hơi thở u nhã.

(*tiểu án ki: kiểu ghế gỗ nhỏ dạng giường dựa lưng khi nằm đọc sách của thư sinh thời xưa ý mưa.)

Đến nỗi Trầm Vi Ngưng vừa vào cửa đã nghe đến cỗ u hương kia, là một cái lư hương ngọc chế gác trên đuôi giường, bên trong châm hương liệu xua tan hương vị ẩm ướt mốc meo trong phòng.

Trầm Vi Ngưng nghĩ nghĩ, đóng cửa lại lui về phía sau một bước.

Đi nhằm cửa sao?

Trước không nói trong phòng kia biến hóa quá lớn, cho dù là có người giúp nàng xử lý qua, phẩm vị tốt như vậy cũng không giống tác phong của Trầm gia.

Nàng đứng ở cửa suy nghĩ trong chốc lát, trái lo phải nghĩ thật sự không có khả năng là mình đi nhằm.

Mẹ nó chính là ký túc xá của mình!

Không chờ nàng đá văng cửa, cửa ký túc xá đã tự mở ra.

Một mặt màu tím sáng lạn hơi kém lóe mù mắt nàng!

Là tên nam nhân yêu nghiệt nàng gặp ở trên nền tuyết! Hắn làm sao sẽ đến đây?

Không thể phủ nhận, người nam nhân này lớn lên quá đẹp, đặc biệt là thời điểm đôi mắt màu tím nhạt hàm chứa ý cười nhìn nàng, giống như toàn bộ thế giới hắn chỉ đem người nàng niu ở lòng bàn tay yêu thương, những người khác đều là cặn bã.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Yêu nghiệt Vô Cực (2)

Trên người hắn có loại hơi thở yêu nghiệt, nhưng lại giống như có khí chất cao quý trong thần minh mâu thuẫn nhau, lại điên đảo chứng sinh.

Làm sao sẽ có..... Nam nhân mị hoặc như vậy!

"Bảo bối, nàng đã trở lại." Nam nhân cười tủm tỉm mà nhìn nàng, duỗi tay ra như muốn đem nàng bế lên.

"Tránh xa ra một chút." Trầm Vi Ngưng lạnh lùng đẩy tay hắn ra, một chút không khách khí mà đẩy hắn qua một bên, tự mình bước vào ký túc xá.

Nam nhân cũng không tức giận, ngược lại vui sướng đuổi theo.

"Nàng có mệt hay không? Muốn tắm trước không? Hay là ăn thứ gì đó trước?"

Trầm Vi Ngưng đại mã kim đao* mà ngồi xuống trên ghế, hơi hơi nâng cằm lên, khí thế cả người liền thay đổi.

*Đại mã kim đao: hào phóng, thần nhiên, phong cách thoải mái làm chủ, đại ý vậy.

Khi vào cửa vẫn là một đóa hoa trắng nhỏ đáng yêu nhu nhược, hiện tại lại phảng phất như vua của các loại hoa diễm át quần phượng*, khí thế giống như ngàn quân áp đỉnh.

*Diễm át quần phượng: đẹp hơn tất cả. Ngàn quân áp đỉnh: giống như Thái sơn áp đỉnh ấy.

Thật đúng là tiểu nha đầu không dễ ứng phó.

Bất quá hắn thích.

(Kiểu như "Nhưng hắn thích.")

"Người là ai?" Trầm Vi Ngưng lạnh lùng hỏi.

Người nam nhân trước mắt này tuy rằng lớn lên rất đẹp, nhưng hơi thở trên người lại thập phần nguy hiểm.

Nàng ở trong đủ loại tranh đấu lẫn lộn bò lét lớn lên, đối với hơi thở cao thủ quá hiểu biết.

Nhìn sơ qua trước mắt, liền biết thực lực người nam nhân này ở trên mình.

"Mới vừa rồi mới gặp qua, nàng nhanh như vậy liền không nhớ rõ ta?" Hắn cười đến thực yêu nghiệt.

"Ít nói nhảm!"

Tầm tặc, thật là hung hãn.

Hắn sờ mũi, nói: "Ta kêu Mặc Vô Cực."

Hắn quan sát nàng, nghe thấy cái tên này, nàng có thể hay không có một chút phản ứng nha?

Nhưng thực thất vọng, trong mắt nàng một chút gọn sóng đều không có nổi lên.

Thật là thương tâm a, thời điểm ở Ma giới, rõ ràng ưng thuận lời hứa với hắn, nhanh như vậy liền không nhớ rõ.

"Ta không quen biết ngươi." Trầm Vi Ngưng nói thẳng, "Cho nên, hành vi của ngươi hiện tại, ngươi có thể cho rằng ngươi không ôm mục đích đơn thuần sao?"

"Hiện tại không phải quen biết sao?"

"Không, ta không hiểu biết ngươi, ngươi cũng không hiểu biết ta, ta nghĩ ngươi tốt nhất vẫn là rời đi, nếu không trong chốc lát động thủ, tạo thành hư hại quá lớn, chuyện sẽ không tốt lắm."

Trầm Vi Ngưng nhìn như dùng lời nói tốt khuyên bảo, kỳ thật bên trong ngôn ngữ đã giấu giếm sát khí.

Đây là cảnh cáo!

Mặc Vô Cực càng thêm cảm thấy hứng thú, nàng quả nhiên là độc nhất vô nhị.

"Thời gian còn nhiều, chúng ta có thể chậm rãi hiểu biết nhau a."

Hắn một thân áo bào trắng tinh xảo hoa mỹ, cổ áo hơi hơi mở, tựa hồ là cố ý lộ ra phần ngực trắng nõn lại gợi cảm rắn chắc, ả ả câu dẫn người khác phạm tội.....

Khí chất yêu nghiệt gợi cảm như thế, nếu là ở thời điểm bình thường, nàng nhất định sẽ ngằm YY một phen, cho hắn một mỹ công xứng đáng.

*YY: ảo tưởng, tưởng tượng.

Nhưng hiện tại nàng không có nhân tâm như vậy, bởi vì người nam nhân này cho nàng cảm giác thật sự là quá nguy hiểm!

"Thời gian rất nhiều, sự kiên nhẫn của ta lại không nhiều lắm."

Trầm Vi Ngưng cao ngạo mà ngưỡng mặt, nếu là hắn không thức thời, nàng đành phải động thủ.

Mình không được, nhưng nàng ám khí chính là trình độ đỉnh cấp.

(*Mình: ánh sáng, ở đây nghĩa là sử dụng thủ đoạn minh bạch, đường đường chính chính. Trình độ đỉnh cấp: mức thượng thừa, đã xuất sắc điều luyện đến mức tối đa.)

Nếu không, cũng không dám mạnh miệng để Trầm Thiên Thiên tìm chứng cứ.

Trầm Vi Ngưng nàng ra tay, há có thể lưu lại chứng cứ?

Biểu tình của nàng như một lời không hợp liền phải giết người phanh thây thật là quá khiến người khác sợ hãi.

Mặc Vô Cực chậm rãi thu liễm tươi cười, theo sau..... Hắn cũng kéo một chiếc ghế dựa lại đây, học nàng đại mã kim đao mà ngồi xuống.

Trầm Vi Ngưng nhướng mày, khí thế không tồi, quả nhiên xứng đáng trở thành đối thủ của nàng.

"Nàng sẽ không muốn cho ta đi."

Trầm Vi Ngưng cười lạnh: "Thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Yêu nghiệt Vô Cực (3)

***Lưu ý nhé, từ chương này trở đi, mình sẽ đổi cách gọi của nam chính là "nàng" cho ngọt ngào nhé, thật ra trong tiếng Trung thì xưng hô cũng như I and You trong tiếng Anh thôi chứ chẳng thể hiện tỷ tình cảm nào đâu, nên kẻ thù hay người yêu cũng gọi bằng người hà.**

Mặc Vô Cực đáp: "Trong thân thể của nàng bị rút vào* một cỗ lực lượng cường đại, tu vi có thể nói là siêu việt so với mọi người trong Huyền Vũ Viện, nhưng là, nàng trời sinh linh mạch cấp 1 căn cơ thật sự quá yếu, căn bản không chịu nổi lực lượng cường đại như vậy."

Hắn nói vậy khiến Trầm Vi Ngưng nheo lại đôi mắt, lạnh lùng mà đánh giá người nam nhân này.

Sắc mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại đang nổi sóng cuộn cuộn!

Tình huống thân thể của bản thân, chính nàng rõ ràng nhất.

Nàng vừa rời vội vã trở về, chính là tính toán điều trị tình huống thể trạng, thân thể nguyên chủ này thật sự quá yếu, mà tinh thần lực của nàng lại vượt mức cường đại bình thường.

Một cường một nhược va chạm làm thân thể yếu ớt không chịu nổi, ẩn tàng có xu thế hỏng mất, đây là rất nguy hiểm.

Tình huống này, một ngoại nhân như hắn làm sao biết được?

Nàng thậm chí cũng không có tiếp xúc với hắn, vậy mà hắn liếc mắt một cái nhìn thấu?

"Ta có thể giúp nàng." Nhìn ánh mắt của nàng thay đổi thất thường, bên môi Mặc Vô Cực nhàn nhạt hiện lên vẻ tươi cười, "Ta dám nói, phóng mắt toàn bộ Thiên Khải Quốc, chỉ có ta có thể giúp nàng."

"Vì sao ta phải tin tưởng người sẽ thật tình giúp ta?"

"Bởi vì trong Lục giới, chỉ có nàng mới xứng đôi với ta."

Tự phụ, kiêu ngạo!

Người nam nhân này thật là tự phụ đến không đem bất luận kẻ nào để vào mắt!

Có chút giống với nàng.

Trên gương mặt nhỏ vô biểu tình hơi chút lộ ra một tia tươi cười nhạt.

"Người giúp ta, muốn ta dùng cái gì trao đổi?"

Nàng không tin trên thế giới có cơm trưa miễn phí.

Mặc Vô Cực lờn ít mà ý nhiều nói: "Nàng."

"Người** hay là tâm***?" Trầm Vi Ngưng không hề tiết tháo hỏi.

Mặc Vô Cực dở khóc dở cười, nói: "Dĩ nhiên là cả hai!"

"Tham lam!" Trầm Vi Ngưng hừ một tiếng, "Thân thể có thể cho người, tâm, người muốn có phải xem bản lĩnh đã."

"Không thử xem, nàng làm sao biết ta không có được?"

Trầm Vi Ngưng thái độ ngạo mạn mà liếc xéo hắn một cái: "Có bản lĩnh, người liền thử xem đi."

"Nàng đáp ứng rồi?" Mặc Vô Cực bên môi tươi cười mở rộng, ánh sáng từ mắt tím tỏa sáng lộng lẫy.

Trầm Vi Ngưng không tỏ ý kiên gât gât đầu, lười biếng mà tàn khốc nói:

"Cho người thời gian nửa tháng, nếu người đối với ta không có trợ giúp gì, ta sẽ khiến người sống không bằng chết."

"Tuân mệnh." Hắn cười đến yêu nghiệt lan tỏa, "Bảo bối!"

"Không được kêu bảo bối!"

"Không gọi bảo bối ta đây kêu nàng cái gì? Ngưng Ngưng? Ngưng nhi, ngọt ngào? Bảo Bảo?"

Trầm Vi Ngưng:.....

Từng gặp qua vô sỉ, chưa thấy qua vô sỉ như vậy.

"Tùy người đi." Lười sửa đúng loại việc nhỏ này của hắn, Trầm Vi Ngưng ngồi lên trên giường, bắt đầu điều trị nội tức.

Cường đại tinh thần lực rót vào*, yếu ớt linh mạch cấp 1 của nguyên chủ dường như bị căng bạo.

Nếu không giữ gìn tốt, đừng nói thăng cấp, chỉ sợ tổn hại linh mạch.

Ai..... Lực lượng quá cường đại cũng không phải chuyện tốt a.

Sau một canh giờ, Mặc Vô Cực bưng một chén nước thuốc xanh biếc tiến vào, Trầm Vi Ngưng vừa thấy liền nhủ mảy.

"Bảo bối, đây là Tục Linh thảo ngao**** thành nước, tuy rằng khó uống, nhưng có thể tẩy bỏ linh mạch của nàng, nhất định phải uống." Mặc Vô Cực ngồi ở trước mặt nàng, nói như trẻ con.

Nguyên chủ Trầm Vi Ngưng là từ nông thôn đến, không có kiến thức gì, nhưng đối với loại tiên thảo Tục Linh thảo đại danh鼎鼎 vẫn như sấm sét bên tai.

Tục Linh thảo là tiên thảo cấp 6, hoàn cảnh sinh trưởng yêu cầu thập phần nghiêm khắc, phải là nơi linh lực thuần tịnh nhất.

Thông thường Tục Linh thảo mười năm mới có thể ngắt lấy, trên mặt tiêu thụ giá cả thập phần quý hiếm, một mảnh lá cây là có thể bán được hơn một ngàn đồng vàng.

Mà hiện tại, Mặc Vô Cực dùng Tục Linh thảo ngao* cho nàng một chén nước.....

(*Rót vào: từ gốc: "quần chú", tức là đưa linh lực vào bên trong cơ thể, tui không biết dịch sao cho hay nên cứ để là "rót vào".)

(**Người: ý ảnh là thân xác á. ***Tâm: trái tim/lòng.)

(****Ngao: nấu, ninh, nói chung là làm cô đặc thành thuốc nước á.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Yêu nghiệt Vô Cực (4)

Hành vi hào hoa xa xỉ như thế, người này lai lịch nhất định không đơn giản.

Trầm Vi Ngưng đem một chén nước Tục Linh thảo mà uống, lập tức liền muốn nằm xuống.

Nima*, quá khó uống đi!

(*Nima: 你妈, câu chửi đó, dịch theo nghĩa của tui là "mẹ mày!"=]] Khuyến cáo đừng bắt chước:v)

Không chờ nàng mở miệng nói, Mặc Vô Cực đã đem một khối* mật đường đặt ở bên môi nàng.

(*Khối: vâng, nói thẳng ra là cục đường =))

"Bảo bối, ăn đường vào liền không đắng."

Trầm Vi Ngưng lập tức đem mật đường bỏ vào trong miệng, động tác quá nhanh, lười không cần thận dụng tới đầu ngón tay hắn.

Ý cười ở bên môi hé mở, Mặc Vô Cực nhón nhọn mà đem đầu ngón tay của mình liếm trên môi.

"Thật ngọt."

Trầm Vi Ngưng:.....

Từng gặp qua đói khát, chưa thấy đói khát như vậy.

Uống xong một chén nước Tục Linh thảo, quả nhiên cảm giác bị hao tổn linh mạch của Trầm Vi Ngưng chậm rãi chữa trị, mà tinh thần lực của nàng cũng từng chút từng chút dung nhập đến bên trong linh mạch.

Xem ra người này xác thật có chút tài năng.

Lúc nàng tu luyện, Mặc Vô Cực ngồi yên bên cửa sổ, lấy một quyển sách mà đọc.

Bên cạnh hắc tịch Mai lẳng lặng mà tỏa hương thơm, chỉ có loài hoa thanh nhã như vậy mới xứng với mỹ mạo hoa lệ yêu nghiệt của hắc, nếu là loài hoa diễm lệ, chỉ biết có vẻ tục diễm thôi.

Trầm Vi Ngưng nhìn hơi hơi xuất thần, trong lúc lơ đãng hắc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, để lộ ra một nụ cười mê hoặc nhân tâm với nàng.

"Bảo bối, ta đẹp sao?"

Trầm Vi Ngưng đối với lời nói không biết xấu hổ của hắc đã sớm miễn dịch, bởi vậy mặt thản mà thu hồi tầm mắt.

"Trời sắp tối rồi, ngươi còn không đi." Nàng bắt đầu hạ lệnh trực khách.

"Rõ ràng từng đáp ứng để ta lưu tại bên cạnh nàng." Mặc Vô Cực hắc há là dễ dàng tổng cổ như vậy?

Trầm Vi Ngưng biết hắc lại nhất định muốn bắt đầu vô lại, đơn giản bắt hòa cái cọ với hắc, chỉ là cảnh cáo hắc.

"Ngủ trên mặt đất, nếu dám làm càn, hoặc là để cho người khác thấy ngươi ở trong phòng ta, như vậy....."

Ngủ trên mặt đất..... Mặc Vô Cực nheo mắt, nhìn thoáng qua mặt đất lạnh như băng.

Thật là một nữ nhân tàn nhẫn a, cư nhiên dám can đảm để hắc ngủ trên mặt đất?

Nếu là Ma tộc biết nàng dám để hắc ngủ trên mặt đất, nhất định phải cưỡi đầu quỳ lạy nàng.

Ngàn vạn năm tới nay, chỉ có nàng có cái can đảm này đi!

Mặc Vô Cực rồi rầm một trận, sau đó thản nhiên mà tiếp nhận.

So với bị đuổi ra ngoài cửa ngủ vẫn tốt hơn nhiều.

"Đã biết, danh dự của bảo bối quan trọng nhất." Mặc Vô Cực trong lòng yên lặng ám chỉ chính mình: Bây giờ ngủ trên mặt đất, một ngày nào đó hắc sẽ chậm rãi dịch, dịch đến trong chăn nàng.

Trầm Vi Ngưng xoay người không hề để ý tới hắc, Mặc Vô Cực lại dọn ra một bộ chăn nệm, bày ra trên mặt đất, sau đó bỏ thêm than vào bếp lò, khiến trong phòng ấm áp hơn.

"Bảo bối, Trầm gia cùng tên Trạch Vương kia đối với ngươi không có ý tốt, có muốn ta giúp nàng hay không....." Nằm xuống một lúc, Mặc Vô Cực nghiêng thân mình, một tay chống cằm, một dáng xuân thái mỹ nhân ngủ nhìn nàng.

Câu dẫn lộ liễu! Không biết xấu hổ!

"Bớt xen vào việc người khác, đối phó bọn họ ta đều có tính toán." Trầm Vi Ngưng đánh gãy hắc.

Nàng còn không có võ năng đến mức đó, những tên ngu xuẩn không đầu óc đó, còn cần nàng tìm ngoại viện*?

(*Ngoại viện: viện trợ từ bên ngoài.)

Mặc Vô Cực dùng kinh thế mắt tím nhìn nàng: "Trầm gia muốn nàng gả cho phế Thái tử, nàng có muốn không?"

"Vô nghĩa!" Trầm Vi Ngưng nhìn đỉnh đầu trướng màn, "Viêm Diệc Tà từng cười sáu vị Vương phi, đều bị hắc tra tấn đến chết trong đêm tân hôn, ta có thể đi chịu chết sao?"

"Những kẻ đó đều là dong chi tục phần mang ý xấu, nếu là bảo bối đi, hắc khẳng định không nỡ giết." Mặc Vô Cực lười biếng mà nói, con ngươi giống như lưu ly đẹp nhất, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thấy.

"Không giết ta cũng sẽ không gả! Vì sao ta phải gả cho một tên Thái tử bị phế truất, sau đó bị cầm tù cùng với hắc?" Trầm Vi Ngưng nhàn nhạt mà nói.

Vô Cực ngọt như mật!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Yêu nghiệt Vô Cực (5)

Đều không phải là nàng quá thực tế, mà này vốn là vận mệnh mà nàng không nên thừa nhận.

Trầm gia muốn áp đặt hết thảy bi thảm cho nàng, nàng sẽ trả gấp mười lần cho bọn hắn.

"Nếu hắn còn có thể Đông Sơn tái khởi* thì sao?" Mặc Vô Cực hỏi.

(*Đông Sơn tái khởi: ý nói những người đã thất thế, sa cơ lại trở nên phục thịnh.)

"Ta cũng không muốn!" Trầm Vi Ngưng nói, "Mặc kệ hắn là tôn quý hay là hèn mọn, ta không thích hắn, không muốn gả cho hắn!"

"Nếu hắn thích nàng, không phải nàng không cưới thì sao?" Mặc Vô Cực hăng hái.

"Đó là chuyện của hắn! Đâu có liên quan tới ta?"

Thật là tiểu nha đầu lãnh khốc vô tình a, khá lắm, khiến hắn hận đến ngứa răng, lại thích đến ngứa tim.

"Phế Thái Tử nếu biết nàng đối với hắn vô tình như vậy, nhất định sẽ đau lòng đến chết." Mặc Vô Cực vuốt tóc dài màu tím của mình một chút.

Đầu tóc màu tím, đôi mắt màu tím, thật là nhân loại bình thường lớn lên sao?

Trầm Vi Ngưng đối với thân phận của hắn nổi lên hoài nghi, nhưng hắn không nói, mình không muốn hỏi, để tránh làm cho hắn cảm thấy dường như nàng rất hứng thú với hắn.

Cái đuôi của hắn lúc đó còn không phải dựng lên trời đi?

Buổi tối đầu tiên đến dị giới, Trầm Vi Ngưng theo giấc ngủ đi qua.

Trời tờ mờ sáng, nàng liền tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh, Mặc Vô Cực đã sớm không thấy, trên mặt đất dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn còn bày đồ ăn sáng thơm ngào ngạt.

Người kia thật là kỳ quái, rõ ràng một thân khí độ tôn quý mà tất cả mọi người trên thế giới so ra kém, thực lực cũng cường đại khiến nàng nhìn không thấu, nhưng cố tình muốn tới ăn vạ nàng.

Là có thể chất chịu ngược sao?

Trầm Vi Ngưng ăn cơm sáng xong liền đi đến chính điện Huyền Vũ Viện.

Người của Trầm gia trước đây đối với Trầm Vi Ngưng như vậy, còn muốn nàng làm thế thân cho Trầm Thiên Thiên gả cho một tên Thái Tử tàn bạo, nàng sao lại ngồi chờ chết?

Nàng cũng nhất định muốn cho Trầm gia nhắm nháp hậu quả so với chính chúng gieo ra còn khổ gấp trăm lần!

Ngày hôm qua nơi nàng đánh người bị người của Trầm gia vây lên, tuyết đọng trên mặt đất bị quét thành một đồng, chắc có người đào ở trong đồng tuyết ra.

Phàm là có thể làm ám khí, một mảnh lá cây bọn họ đều rửa sạch rồi đặt ở một bên.

Thật là buồn cười.

Trầm Thiên Thiên đứng ở một bên, thấy nàng xuất hiện, liền lạnh lùng mà nói: "Trầm Vi Ngưng, chỉ bằng ngươi cũng muốn tính kế ta, nằm mơ!"

Trầm Vi Ngưng liếc nàng, thong thả ung dung nói: "Ta nhớ rõ ngươi tháng này thật vất vả mới đột phá linh mạch cấp 4 đi."

"Thì sao?" Trầm Thiên Thiên ở nàng trước mặt luôn luôn cao ngạo, "So với ngươi linh mạch cấp 1 mạnh hơn nhiều! Phế vật như ngươi!"

"Linh mạch cấp 4, ở trên đại lục cũng chính là trình độ giống nhau, các đại gia tộc, người có trình độ loại này nhiều đến mức không rõ."

Một thanh âm yêu nghiệt từ sau lưng vang tới, Trầm Vi Ngưng không cần quay đầu lại, cũng biết là ai.

Gia hỏa này rốt cuộc là ai? Lá gan lại lớn như vậy, trực tiếp xuất hiện ở Huyền Vũ Viện!

Trầm Thiên Thiên ngây người, rõ ràng bị mỹ mạo của Mặc Vô Cực chấn động đến mức quên nói chuyện.

Trầm Vi Ngưng đỡ trán, loại người này cần gì thực lực, chỉ cần lộ mặt là có thể lui địch.....

Mặc Vô Cực đi đến bên người nàng, nàng ngẩng đầu thì thấy, mặt cũng chưa lộ, hắn còn mang theo cái mặt nạ màu ngân bạch a!

Trầm Thiên Thiên rõ ràng là bị cường đại khí tràng trên người hấn làm cho..... Kinh sợ!

"Bảo bối, bữa sáng ngon không? Bánh bao thịt là tiệm bánh bao Gia Chu Úc ở Nam thành kia, ta sáng sớm liền xếp hàng mua cho nàng." Mặc Vô Cực hơi hơi khom lưng, ghé vào trước mặt nàng, giống như đòi thưởng.

Không thể không nói, hấn cao như vậy, đức hạnh cũng thực làm cho người ta thích.

Trầm Vi Ngưng sờ sờ trên mặt nạ màu bạc trên mặt hấn, nói: "Không tồi."

Đơn giản khen hai chữ, nàng nhìn thấy trong ánh mắt hấn phảng phất có hoa lửa phụt ra ra tới.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Yêu nghiệt Vô Cực (6)

Thật là, cao hứng đến vậy sao?

"Người, người là người phương nào!" Nửa ngày, Trầm Thiên Thiên rốt cuộc hoàn hồn, ở dưới khí tràng cường đại của nam nhân này, nàng cảm thấy hai chân có chút nhũn ra.

"Ta chỉ là tiểu tùy tùng của Ngưng Ngưng mà thôi." Mặc Vô Cực tự phụ cùng vô sỉ nói ra.

Trầm Thiên Thiên ghen một chút, nàng chắc không có nghe lầm?

Tên nam nhân cao quý cường đại như thần này, cư nhiên nói mình là tiểu tùy tùng của Trầm Vi Ngưng?

"Trầm Vi Ngưng, người đây là có ý tứ gì?" Trầm Thiên Thiên trong lòng thực ghen ghét!

Khí độ của người nam nhân này so với Trạch Vương điện hạ còn cao quý hơn, không, Trạch Vương điện hạ ở trước mặt hấn, quả thực ảm đạm không ánh sáng!

"Không có gì ý tứ a." Trầm Vi Ngưng nhẹ nhàng bâng quơ mà nói, "Các người nhiều người, ta sợ các người hạ độc thủ, cho nên muốn một tên vệ sĩ."

"Người đánh người trước đây cũng chưa dùng giúp đỡ!" Trầm Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng.

"Ai nói Ngưng Ngưng đánh người? Chứng cứ đâu?" Âm thanh Mặc Vô Cực lạnh xuống.

Cường đại hơi thở khiến Trầm Thiên Thiên không dám phản bác, chỉ là yếu ớt mà mở miệng:

"Trầm Vi Ngưng cho người bao nhiêu tiền, ta cho người gấp mười lần, người rời nàng ta đi, thế nào?"

Nàng quá hiểu biết Trầm Vi Ngưng! Một nha đầu từ nông thôn đến, nàng ta có thể có được cái gì tốt?

Nhưng nàng có toàn bộ Trầm gia làm hậu thuẫn, Trầm Vi Ngưng làm sao so bì hơn nàng?

"Tiền? Ta làm tiểu tùy tùng của Ngưng Ngưng là không công. Ta muốn chính là cường đại thực lực, điểm này, người vĩnh viễn kém với Ngưng Ngưng." Mặc Vô Cực không chút nào e lệ mà nói.

Trầm Vi Ngưng vì hấn mà xấu hổ, cư nhiên nói mình là không cho tiền.

Trầm Thiên Thiên mở to hai mắt, một lát sau cười ha ha: "Luận thực lực, ta cũng mạnh hơn Trầm Vi Ngưng nhiều! Nàng ta mới linh mạch cấp 1 mà thôi!"

"Vậy sao?" Mặc Vô Cực rõ ràng đối với nàng ta không có kiên nhẫn, chỉ có mãnh liệt sát khí.

Nếu không phải Ngưng Ngưng muốn tự mình động thủ, hấn sớm đã đem loại căn bã như nàng ta giết chết không ít lần!

Bị ánh mắt của hấn làm cho kinh sợ, Trầm Thiên Thiên cũng không dám nhiều lời thốt ra nửa chữ bất kính.

"Bảo bối, chúng ta đi thôi." Mặc Vô Cực ngược lại, đối với Trầm Vi Ngưng thay đổi giọng nói ôn nhu nhất trên đời này.

Trầm Vi Ngưng càng lùi đi để ý Trầm Thiên Thiên, nàng ta hiện tại tự phụ như vậy, trong chốc lát liền tự phụ không đứng dậy.

Linh mạch cấp 4 mà dám cùng nàng kêu ca?

Chờ lát nữa để cho nàng ta biết cái gì gọi là nghịch thiên thực lực!

Nhìn bóng dáng bọn họ sánh vai đi xa, nam nhân kia thật cẩn thận mà giữ Trầm Vi Ngưng bên người, dường như trên cây có một mảnh lá rụng vương lại trên người nàng đều sẽ đau lòng.

Nam nhân hoàn mỹ như vậy, nam nhân cao quý nhất mà nàng từng gặp qua trong đời, vì sao lại cố tình mất mù, phải bảo vệ một phế vật linh mạch cấp 1?

Lại còn là phế vật nàng ghét nhất!

Nàng nhất định phải huỷ hoại Trầm Vi Ngưng!

Mãnh liệt ghen ghét khiến Trầm Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi mà hô to đối với những người đang tìm kiếm chứng cứ đó.

"Mau tìm! Nhất định phải tìm được chứng cứ!"

"Đại tiểu thư, phần tuyết này đều đã quét lên, thật sự tìm không ra cái chứng cứ gì a." Một người phụ trách chỉ huy tất cung tất kính* mà nói.

(*Tất cung tất kính: lễ độ cung kính.)

"Ngu ngốc! Tìm không thấy chứng cứ, ngươi không biết làm cho chứng cứ xuất hiện sao?" Trầm Thiên Thiên phẫn nộ quát.

"Vâng, vâng." Người phụ trách nọ lĩnh hội ý tứ của nàng, vội vàng xoay người đi.

Mà đúng lúc này, bên kia chính điện của Huyền Vũ Viện truyền đến một trận huyên náo.

"Có người xin khởi động lại Trắc linh Trận! Viện trưởng cùng các điện trưởng lão đều bị kinh động!"

"Khởi động lại Trắc linh Trận, đây chính là chuyện vài trăm năm qua cũng chưa xuất hiện qua!"

"Tất cả mọi người đều đi xem đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Rồi Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tuyệt thế thiên tài (1)

.....

Nghe thanh âm cái cọ ầm ầm, Trầm Thiên Thiên không khỏi nghi hoặc.

Khởi động lại Trắc linh Trận, đây không phải là chuyện nhỏ.

Trắc linh Trận là trận pháp thượng cổ cao cấp thần tiên lưu lại, có thể thí nghiệm trên thân thể người linh lực mạnh hay yếu, mỗi năm mới có thể tự động mở ra một lần.

Trắc linh Trận một khi đóng cửa, muốn khởi động lại phải yêu cầu bốn vị cường giả Dung tiên cảnh trở lên hợp lực mới có thể mở ra!

Dung tiên cảnh, ít nhất đều phải là linh mạch cấp 21!

Trắc linh Trận mạnh mẽ bị mở ra, người đi vào thí nghiệm nếu không thể đạt tới tầng cuối cùng của Tụ tiên cảnh, cũng chính là linh mạch cấp 10, liền sẽ bị Trắc linh Trận dùng tiết độc triệt để diệt sát!

Hơn nữa người tiến vào Trắc linh Trận này, tuổi không thể vượt qua hai mươi!

Điều kiện hà khắc như thế, đã cự tuyệt đại bộ phận thanh niên Thiên Khải Quốc!

Ngay cả bây giờ Trạch Vương Viêm Diệc Trạch được công nhận thực lực mạnh nhất, mười chín tuổi, linh mạch cấp 9, cũng không có tư cách khởi động lại Trắc linh Trận!

Nếu Thái Tử viêm Diệc Tà không có điên, lấy thực lực hắc năm đó thật ra cũng có thể đi vào thử một lần.

Có thể nói, khởi động lại Trắc linh Trận, đó là đỉnh cấp thiên tài mới có thể khiêu chiến quyền uy, người bình thường, tốt nhất nằm mơ cũng đừng vọng tưởng!

Từ khi Huyền Vũ Viện thành lập tới nay, số lần khởi động lại Trắc linh Trận ít ỏi không có bao nhiêu, mà người còn sống sau mỗi lần khởi động lại Trắc linh Trận đều trở thành chuyện hoang đường* trên thế giới này.

(*Từ gốc: "thần thoại", thần thoại có 2 nghĩa, 1 là thần thoại, 2 là chuyện hoang đường, xét thấy nghĩa 2 hợp lý hơn nên bê nó vào.)

Đương nhiên cũng có vô số kẻ kiêu ngạo cuồng vọng khởi động lại Trắc linh Trận, sau đó đều bị tra tấn đến chết ở bên trong!

"Chúng ta cũng đi xem đi!" Người bên cạnh Trầm Thiên Thiên kèm chế, ném đồ trong tay xuống, vội vàng hướng chính điện chạy tới.

Trầm Thiên Thiên tìm đập thực nhanh, thiên tài có thể khởi động lại Trắc linh Trận, nàng ta cũng muốn nhìn một chút!

Huyền Vũ Viện chính điện.

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão vội vàng vàng băng qua chính điện, đi tới sơn động phía sau đang cất giữ Trắc linh Trận.

Tiếng trống yêu cầu khởi động lại Trắc linh Trận một khi đã gõ vang, sẽ không thể ngừng lại.

Giờ phút này đứng ở trước sơn động, đứng là Trầm Vi Ngưng cùng Mặc Vô Cực.

Hình ảnh hai người ở chung là như thế này: Trầm Vi Ngưng lãnh khốc mà ôm hai tay, mặt vô biểu tình, mà một bên Mặc Vô Cực thì cầm một cái trống thật lớn, giúp nàng gõ trống*.

(*Muốn khởi động Trắc linh Trận cần gọi các cao thủ tới cần phải gõ trống lên để mời tới, tư thế của ảnh là đang đứng trước cửa động gõ trống ý xèo ý, vì vậy các vị trưởng lão nghĩ rằng anh là người muốn khởi động Trắc linh Trận.)

Bởi vậy lúc viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão nhìn thấy, đều cho rằng người yêu cầu khởi động lại Trắc linh Trận chính là Mặc Vô Cực.

Năm vị lão nhân trong lòng đều một trận kích động.

Vừa thấy Mặc Vô Cực kia toàn thân khí thế không phải thường nhân, bọn họ cũng đều là cường giả, nhưng thực lực của công tử mang mặt nạ màu bạc tôn quý kia lại giống như đại dương mệnh mông, khiến cho tất cả mọi người nhìn không thấu.

Thời đại này đối với cường giả đòi hỏi như khát, bởi vậy viện trưởng vừa nhìn thấy một vị cao thủ thần bí khó lường như vậy, vội vàng phấn chấn tinh thần lên.

Tốt! Thật tốt quá! Huyền Vũ Viện cuối cùng cũng nghênh đón được một vị cao thủ!

Trước đây vẫn luôn bị Chu Tước Viện, Thanh Long Viện cùng Bạch Hổ Viện gắt gao áp chế, Huyền Vũ Viện không có loại gì đáng xem, rốt cuộc cũng được xoay người!

Có thể yêu cầu mở ra Trắc linh Trận dĩ nhiên không phải là đầu óc úng nước, nói đùa, đây chính là lấy tánh mạng đánh cược a, người sẽ chán sống như vậy?

Bốn vị trưởng lão tâm tình giống nhau như đúc, mấy năm nay mỗi kì đại hội tứ viện tỷ thí, Huyền Vũ Viện không chỉ có xếp hạng chót, thực lực còn bị tam viện kia gắt gao nghiền áp.

Cũng chỉ có một vị Trạch Vương Viêm Diệc Trạch có thể hơi lấy lại chút mặt mũi ở trong một hai trận tỷ thí.

Nhưng mà chỉ có một người cao thủ thì có ích lợi gì? Cao thủ của tam viện còn lại nhiều không kể xiết a, trình độ thiên tài dưới 20 tuổi linh mạch cấp 10 có, đột phá Tụ tiên cảnh có, đạt tới Ngưng tiên cảnh đều có!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22. Tuyệt thế thiên tài (2)

Mà Huyền Vũ Viện thì sao? Từ năm Thái Tử Viêm Diệt Tà kinh tài tuyệt đỉnh bị phế truất, về sau phát điên, Huyền Vũ Viện liền giống như bị nguyên rủa, không còn xuất hiện nhân tài mới nữa.

Mỗi năm Trắc Linh trận mở ra, đệ tử tiến vào thử nghiệm đều là chút thực lực tầm thường, nhìn xem đều khiến người khác lo lắng.

Tứ viện liên minh tỷ thí thua thảm hại, Huyền Vũ Viện đã vậy lại còn bị tam viện cười nhạo là "Viện rủa đen".

Bởi vì bản thể của Huyền Vũ, chính là một con rùa đen* a!

(*Tên của tứ đại viện được đặt theo tứ tượng trong quan niệm cổ là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ, mỗi thánh thú cai quản một phương. Huyền Vũ chính là một con rùa đen, vì vậy tam viện còn lại hay chế nhạo Huyền Vũ Viện là viện rùa đen, nghĩa là kẻ hèn nhát, yếu đuối như "rùa rút đầu", không tiến lên nổi phía trước.)

Cái danh hào này làm những cao thủ gần đây trên đại lục không dám tới Huyền Vũ Viện.

Nói giỡn, ai thích làm rùa đen a?

Nghẹn khuất 5 năm như thế, hôm nay rốt cuộc xoay người nghênh đón cơ hội làm chủ, đôi mắt viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đều tái rồi!

Cao thủ a!

Bạch y công tử kia, vừa thấy chính là cao thủ trình độ đỉnh cấp a!

Năm lão nhân lúc này hận không thể quỳ xuống lôi kéo vạt áo hắn vuốt vuốt một phen lý lẽ cầu tài như khát nhiều năm qua cho khỏi trái với lương tâm.

"Vị công tử này, người gỗ trông vang vọng như vậy là đã chuẩn bị kỹ để tiến vào Trắc Linh trận sao?" Thanh âm Viện trưởng hữu lực giống như tiếng chuông lớn.

Công tử này lớn lên đẹp kinh thiên địa quỷ thần khiếp đảm, khó trách lại tinh mắt như vậy, lựa chọn Huyền Vũ Viện bọn họ!

Bốn vị trưởng lão tâm lý cũng giống như trên.

Đôi mắt thẳng vô song lăm lăm nhìn Mặc Vô Cực chăm chăm.

Mặc Vô Cực quay đầu lại, ngạo mạn mà nhìn thoáng qua năm lão gia hỏa kia.

Còn may là nhìn chăm chăm hắn, nếu bọn họ dám dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chăm Ngưng Ngưng của hắn xem, hắn nhất định đem tròng mắt bọn họ đào ra!

[Anh chị thích đào mắt người khác quá nhỉ?]

"Khởi động lại Trắc Linh trận đi." Mặc Vô Cực cao ngạo đến tự cao tự đại, căn bản không đem năm lão nhân vào trong mắt.

Trầm Vi Ngưng không khỏi liếc mắt nhìn hắn, gia hỏa này cũng quá ngạo mạn.

Huyền Vũ Viện viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão, thực lực mỗi người đều là dung tiên cảnh, linh mạch cấp 20 trở lên mới có cái trình độ này a, hắn cư nhiên không bỏ loại thực lực cao thủ này vào trong mắt?

Thực lực bản thân Mặc Vô Cực rốt cuộc mạnh như thế nào?

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau một cái, gật gật đầu, thiên tài yêu cầu bọn họ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, không nhiều lời liền cùng nhau hợp lực, bốn đạo linh lực cường đại rót vào phong ấn phía trước sơn động.

Nguyên bản một khối đá màu đen không chút nào bắt mắt trước sơn động nháy mắt hấp thu linh lực, trên thế tất một đồ đẳng phức tạp ần ần hiện ra.

Theo đồ đẳng hiện lên, phong ấn trước sơn động cũng chậm rãi mở ra.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một sơn động rộng lớn.

Cái sơn động này ở sau chính điện Huyền Vũ Viện, ở trong trung tâm một ngọn núi, tựa hồ không giống với bị đào lên, bên trong hắc ám mệnh mang vô biên, như là địa ngục cắn nuốt người khác hiện ra ở phía trước.

Đôi mắt Trầm Vi Ngưng cũng phảng phất bị hắc ám dung nhập, nàng có thể cảm nhận được, khoảnh khắc phong ấn mở ra, từ trong sơn động Trắc Linh trận trào ra một cỗ lực lượng cuộn cuộn bằng bạc, giống như hàng vạn con ngựa lao nhanh giẫm đạp ở trên tái tim nàng.

Không hổ là Trắc Linh trận thượng cổ tiên nhân lưu lại a!

"Trắc Linh trận này tổng cộng có 100 căn linh trụ, linh trụ chỉ cần cảm nhận được linh lực liền sẽ tự động bị thấp sáng, sau khi đi vào chỉ cần đem linh lực đều phóng thích ra, linh trụ sẽ căn cứ cường độ thấp sáng của linh lực cùng số lượng linh trụ được thấp sáng mà phán định cấp bậc linh mạch."

Viện trưởng thanh âm kích động vang vang.

Nhìn khoanh khắc Trắc Linh trận bị mở ra, viện trưởng trong lòng kích động đến muốn đồ mồ hôi a.

Huyền Vũ Viện mấy trăm năm qua, rốt cuộc, rốt cuộc cũng nghênh đón một thiên tài khởi động lại Trắc Linh trận!

Rốt cuộc bây giờ cũng có thể ở trước mặt tam viện thổ khí dương mi*!

(*Đại ý là những người đã từng thất thế lại bỗng nhiên có mặt mũi trở lại, có thể ngẩng đầu cao lên mà nhìn mặt thiên hạ.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tuyệt thế thiên tài (3)

Bọn họ gấp không chờ nổi muốn nhìn một chút vị công tử này đến tột cùng có thể thấp sáng mấy cột linh trụ!

Mười căn là cơ bản nhất, sau mười căn thì như thế nào?

Huyền Vũ Viện mấy trăm năm trước có một thiên tài mười chín tuổi khởi động Trắc Linh trận, sau khi tiến vào đã đốt sáng lên mười lăm căn linh trụ!

Thiên tài kia sau này tu luyện đến Kim Thân cảnh linh mạch cấp 81, có được thân thể bất tử, thời điểm hắn còn ở đây, Huyền Vũ Viện vẫn luôn đứng đầu tứ viện, trên đại lục không có kẻ nào có thể sánh cùng!

"Công tử, mời đi vào Trắc Linh trận!" Viện trưởng kích động mà nói.

Ánh mắt bốn vị trưởng lão cùng tha thiết giống nhau.

Ánh mắt Mặc Vô Cực nóng vô song nhìn về phía thiếu nữ gầy yếu bên cạnh từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt thờ ơ ôm cánh tay.

"Bảo bối, vào đi thôi."

Năm lão nhân đều lấp bắp kinh hãi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía thiếu nữ vẫn luôn bị bọn họ bỏ qua kia.

"Trầm Vi Ngưng!"

Gương mặt Trầm Vi Ngưng kia công nhận độ ấn tượng quá cao, lần đầu tiên nàng đi vào trong Huyền Vũ Viện, vốn nhờ mỹ mạo kinh người mà bị mọi người chú ý.

Năm lão nhân là người sống hơn trăm năm cũng là lần đầu tiên gặp qua loại mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành* này.

(*Nguyên câu: Nhất cổ khuynh nhân quốc, tái cổ khuynh nhân thành, ý chỉ người đàn bà đẹp đến mức người ta phải mất nước mất thành.)

Các đệ tử đều vì nàng thất thần mà chẳng ngại nàng sinh ra hèn mọn, chẳng ngại nàng mềm yếu vô năng.

Nhưng sau đó, kinh diễm liền biến thành tiếc hận, bởi vì nàng thật sự là phế vật, 5 năm, thế nhưng vẫn là linh mạch cấp 1.

Càng về sau, tiếc hận liền biến thành chán ghét cùng phi nhổ, bởi vì nàng bị Ma tộc làm bẩn.

Ngày nàng bị Ma tộc đưa trở về còn mặc một thân áo cưới, là Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương trong tứ đại trưởng lão cứu nàng, cho nên đối với nàng ấn tượng đặc biệt khác sâu.

"Trầm Vi Ngưng, vì sao ngươi lại ở chỗ này?" Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương lạnh lùng hỏi.

"Nàng vì sao không thể ở chỗ này?" Mặc Vô Cực lạnh lùng mà nói, hắn không thích người khác dùng ngữ khí ác liệt nói chuyện với Ngưng Ngưng của hắn như vậy.

"Đây là Trắc Linh trận, cấp bậc linh mạch quá yếu tới gần nơi này sẽ đã chịu tổn hại!" Viện trưởng nói.

"Ông nhìn nàng giống người đã chịu tổn hại sao?" Mặc Vô Cực trào phúng mà nói, lão gia hỏa này thật đúng là có mắt không trông, dám coi khinh Ngưng Ngưng của hắn!

Đợi chút Ngưng Ngưng sẽ làm lóa mù mắt chó của bọn họ!

"Này....." Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vết nghi kỵ bất định trong mắt từng người.

Chẳng lẽ.....

Còn không có cho nghi vấn trong lòng bọn họ thành hình, Mặc Vô Cực đã mở miệng.

"Người hôm nay yêu cầu khởi động lại Trắc Linh trận chính là Trầm Vi Ngưng!"

"Không được!" Viện trưởng lập tức nói, "Tiến vào Trắc Linh trận, nếu không thể thấp sáng mười căn linh trụ, nàng sẽ bị Trắc Linh trận trực tiếp mật sát*!"

(*Mật sát: một hình thức giết chóc rất tàn nhẫn, trực tiếp giết chết.)

Lúc này trong lòng viện trưởng quả thực rỉ máu! Miễn bàn là thất vọng quá nhiều rồi!

Vừa rồi còn tưởng rằng Huyền Vũ Viện bọn họ rút cuộc cũng có cơ hội xoay người nhiều năm khổ sở chờ đợi, rút cuộc có thể nghênh đón một thiên tài có thể khởi động lại Trắc Linh trận!

Không ngờ lại là một trò đùa!

Đề một phế vật linh mạch cấp 1 khởi động lại linh mạch có ích lợi gì? Chỉ biết tăng thêm chê cười mà thôi!

Nha đầu này tìm chết thì tìm chết, còn lấy bọn họ làm trò cười, thật rất đáng giận!

"Trắc Linh trận một khi mở ra, không có người đi vào cũng vô pháp* đóng cửa không phải sao?" Mặc Vô Cực trầm lạnh nhạt nói, "Nàng tự nguyện đi vào, dĩ nhiên tự gánh lấy hậu quả."

(*vô pháp: không có biện pháp, không có cách.)

"Nhưng....." Viện trưởng còn muốn nói cái gì.

Tay áo Mặc Vô Cực vung lên, khí phách chân thật đáng tin: "Không cần nhiều lời, có ta ở đây bên cạnh, các ngươi chỉ lo nhìn là được!"

Dứt lời, hắn cười nhu hòa với Trầm Vi Ngưng: "Bảo bối, cố lên."

Chút nữa liền làm cho bọn họ quỳ gối người bên chân nịnh nọt người!

Trầm Vi Ngưng khoe môi cong lên, có người này ở bên cạnh, thật là giảm đi không ít phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tuyệt thế thiên tài (4)

Nàng mặt vô biểu tình mà đi vào son động, viện trưởng cùng tứ đại trưởng lão muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, chỉ có thể như cha mẹ chết* mà nhìn vào trong son động.

(*Ý là mặt mày sầu não như tang cha mẹ.)

Ai da..... Một lát liền chờ nhạt xác đi.

Thật là một nha đầu* không biết trời cao đất dày.

(*Nha đầu: Cô bé, con nhóc, con bé, cô gái...)

Nhưng mà, một màn kế tiếp, lại không chỉ có lóa mù mắt chó của bọn họ mà còn làm cho bọn họ cả đời đều không thể hủy diệt được trường hợp khác cốt mình tâm* này!

(*Khắc cốt minh tâm: ghi nhớ không bao giờ quên, giống như khắc vào xương, ghi vào tim.)

Bọn họ đang chứng kiến khởi đầu của một truyền kỳ!

Một truyền kỳ tương lai đã sắp đặt sẵn sẽ đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới này, đạt tới vô thượng tiên cảnh, tồn tại giống như thần tiên!

Nàng kêu Trầm Vi Ngưng, tên của nàng, được đại lục này vĩnh viễn khắc ghi, hơn nữa thiên thu vạn đại* tán dương!

(*Thiên thu vạn đại: thiên thu có nghĩa là nghìn thu, thoát ý là nghìn năm, vạn đại nghĩa là vạn đời, câu này có thể hiểu như thời gian lâu dài, ngàn vạn năm sau hậu thế vẫn còn tán dương. Tuy nhiên một số tài liệu lại ghi rằng "thiên thu vạn đại" chứ không phải "thiên thu vạn đại".)

Hắc ám trong sơn động, thiếu nữ mặc trường bào màu xám, bóng dáng gầy yếu lại tỏa ra kiên nghị cùng lãnh khốc.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay, một chút linh lực giữa ngón tay giống như huỳnh hỏa chi quang*, hơi chút chiếu lên từng linh trụ lớn dựng đứng trong động.

(*Huỳnh hỏa chi quang: ánh sáng đom đóm)

"Yếu, quá yếu, đó là một chút ít linh lực của linh mạch cấp 1, căn bản không thể làm Trắc Linh trận vừa lòng....."

Viện trưởng vừa nói vừa lắc đầu, tuy rằng Trầm Vi Ngưng bị Ma tộc làm bẩn không trong sạch là sự thật nhưng hắn cũng không hy vọng nhìn thấy một sinh mệnh nhỏ yếu cứ như vậy mà bị Trắc Linh trận mạt sát.

Nhưng, giọng nói của hắn còn chưa dứt, liền bỗng nhiên mở to hai mắt!

Chỉ thấy vừa rồi linh lực huỳnh hỏa chi quang* còn ngưng tụ ở đầu ngón tay Trầm Vi Ngưng bỗng nhiên bạo trưởng!

Huỳnh hỏa chi quang, lấy thể lửa cháy lan ra thổi quét toàn bộ Sơn Động, quét qua nơi nào, nơi đó dù là tro bụi nhỏ nhất liền đều bị chiếu thấy!

Linh lực tùy ý chuyển động vật áo thiếu nữ, làm dáng nhỏ gầy của nàng đột nhiên có khí thế thôn tính sơn hà.

Loá mắt!

Thật sự quá loá mắt!

Đôi mắt của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão không tự chủ được nhắm lại, giống như quang mang kia có thể đâm mù mắt họ!

Chỉ có khế môi Mặc Vô Cực cong lên, hắn biết, người mà hắn lựa chọn, nhất định sẽ không sai!

Dưới tia sáng chiếu rọi, những cột linh trụ lớn bị thấp sáng dường như đều không đủ loá mắt!

Một cột, hai cột, ba cột, bốn cột, năm cột.....

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cùng há hốc mồm, chỉ biết đếm những linh căn đang sáng lên, mỗi một cột biểu tình khiếp sợ trên mặt lại tăng thêm một phần.

Chờ lúc đếm tới cột thứ mười, biểu tình của năm lão nhân đều biến thành như vậy: ~(*@o@*)~

Nhưng mà, con số này đang không ngừng tăng lên.

Mười một cột, mười hai cột, mười ba cột.....

Những linh trụ bị thấp sáng đó dường như cũng vô cùng kích động, nhưng lại cũng có ảm ảm chút run rẩy!

Quá mạnh! Quá sáng chói!

Linh lực thuần tịnh mà cường đại như vậy, đã rất nhiều năm không có cảm thụ qua!

Mà biểu tình của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đã không thể dùng đơn giản từ "kích động" để hình dung, nếu không phải bốn vị trưởng lão còn duy trì mở ra phong ấn của Trắc Linh trận, bọn họ nhất định sẽ ôm đầu khóc ròng.

Nhất định là vui đến phát khóc!

Được cứu rồi, Huyền Vũ Viện rốt cuộc được cứu rồi!

Nhiều năm như vậy, cuối cùng hoàng thiên* không phụ lòng người, mang đến cho bọn hắn một thiên tài hàng thật giá thật!

(*Ở đây "hoàng thiên" là gọi trời với ý tôn kính.)

Mười bốn cột..... Lại một cột, hoàn toàn có khả năng so sánh cùng với vị Kim Thân cảnh kia năm đó mười chín tuổi đốt sáng lên 15 cột linh trụ!

A a a, cột linh trụ thứ mười lăm thật sự sáng lên!

Tia sáng linh lực từ đáy linh trụ bắt đầu, một chút một chút rút đầy cột linh trụ thật lớn, động tác so lúc trước chậm một ít, dùng tới mười giây, nhưng nguyên cột linh trụ hoàn toàn chinh chỉnh được rút đầy!

Lúc này biểu tình năm lão nhân là như thế này: w(?!!)w

Sau đó, cột linh trụ thứ mười sáu đạt tới cực hạn, cũng sáng lên quang mang.

Ôi trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tuyệt thế thiên tài (5)

Nàng phải vượt qua vị đại thần mấy trăm năm trước kia, nàng phải thấp lên cột linh trụ thứ mười sáu!

Đây là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Năm lão nhân nín thở chăm chú nhìn, biểu cảm như sau: ㄣ`O'ㄣ Có lên!

Tia sáng linh lực từng chút một dâng lên, tuy rằng chậm chậm nhưng lại thập phần* vững vàng.

(*Thập phần≈ vô cùng, cực kỳ.)

Ở trước khi linh lực thấp cột linh trụ thứ mười sáu, năm lão nhân* dường như quên mất hô hấp.

(*Lão nhân≈ lão già.)

Chờ đến khi tia sáng linh lực long lánh tỏa sáng ở trên đỉnh cột linh trụ thứ mười sáu mới khẽ hô hấp đều đều trở lại.

Lúc này, bất luận câu gì đều không đủ để hình dung sự khiếp sợ của bọn họ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng cách đây không lâu còn chỉ là phế vật linh mạch cấp 1, thế mà có lực lượng cường đại như vậy? Thế mà có thể một hơi thấp sáng mười sáu cột linh trụ? Chấm hỏi chấm than!?

Tia sáng linh lực bên trong Trắc Linh trận lấp lánh mạnh mẽ, vì vậy mà toàn bộ hình dáng của một trăm cột linh trụ trong sơn động đều xuất hiện như ẩn như hiện.

Thiếu nữ bây giờ mới mười lăm tuổi, tiền đồ vô lượng*, trong tương lai nàng nhất định có thể thấp sáng toàn bộ cả một trăm cột linh trụ này!

(*Tiền đồ vô lượng: tương lai tốt đẹp lợi hại đến không thể ước lượng nổi, nói chung là tương lai xán lạn.)

Tay Trầm Vi Ngưng chậm rãi buông, linh lực trên đầu ngón tay chậm rãi tàn lụi.

Mười sáu cột linh trụ, chắc là đủ rồi.

Vừa đủ những gì nàng muốn.

Nàng xoay người, chậm rãi đi ra sơn động.

Đằng sau tia sáng ở cột linh trụ thứ mười sáu vẫn lấp lánh như cũ, không vì nàng rời đi mà trở nên ảm đạm.

Linh lực cường đại* như thế, khiến cho người ta nhìn mà than thở!

(*Cường=mạnh, đại=lớn.)

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, chỉ có Mặc Vô Cực một chút cũng không khiếp sợ*.

(*...một chút cũng không khiếp sợ: không sợ chút nào. Dịch ra thì câu văn nghe dở quá, để nguyên thì sợ mọi người không rõ, nên là giải thích xuống

vậy.)

Ngưng Ngưng của hắn so với hiện tại còn lợi hại hơn cơ, linh căn bị hư tổn của nàng còn chưa được chữa trị đâu.

Nếu là chữa trị, chắc chắn..... Mấy lão già này phải sợ tới mức bệnh tim phát tác.

"Bảo bối, có mệt hay không?" Mặc Vô Cực tán thưởng mà nhìn nàng, ánh mắt nồng nhiệt*.

(*Từ gốc: nhiệt liệt, nghĩa là hăng hái, kích động, nồng nhiệt, v.v...)

"Có cái gì mà mệt?" Trầm Vi Ngưng trực tiếp lướt qua hắn, kiếp trước đã quen một mình, nàng không quen bị người khác sốt sắng theo đuổi như vậy.

Mặc Vô Cực cười đậm, không nói thêm nữa, chỉ đi ở bên cạnh nàng, điều này làm cho hắn khó chịu.

Lúc này, có một vài học sinh đã lục tục đi vào, thấy linh trụ trong Trắc Linh trận vẫn còn đang sáng, hoảng sợ đến rơi cằm xuống đất.

Σ(°△°|||)⋂

"Một cột, hai cột, ba cột, bốn cột....." Người tò mò yên lặng mà đếm số lượng linh trụ, càng thêm một số càng thêm kinh ngạc.

"Mười sáu cột! Trời ơi! Thấp sáng mười sáu cột linh trụ!"

"Mười sáu cột? Có đếm nhầm không? Sao có thể được? Ta đếm lại đã, một cột, hai cột, ba cột....."

Trong thanh âm riu rít của các học sinh, viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cũng rút cuộc từ trong khiếp sợ tìm về cảm xúc của mình.

Mười sáu cột linh trụ, không sai.

Viện trưởng nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt treo lên hòa ái tươi cười: "Trầm Vi Ngưng, con trước đây vẫn luôn che dấu thực lực?"

"Không có." Trầm Vi Ngưng lắc đầu, đối với mấy lão già hòa Huyễn Vũ Viện này, nàng không có gì để phản cảm, nhưng cũng không có hảo cảm gì.

Trầm Vi Ngưng ở trong Huyễn Vũ Viện 5 năm, bọn họ chưa từng chú ý, cũng chưa từng chèn ép, tức là chẳng quan tâm.

Sau khi nàng bị Ma tộc bắt đi, Thiên Khải Quốc không có bất kỳ động thái gì, những người không quan trọng bọn họ dĩ nhiên sẽ không để ý tới.

Chỉ có Huyễn Vũ Viện phái người đi tìm bọn họ, cuối cùng, vẫn là trưởng lão Đông điện Từ Thanh Dương của Huyễn Vũ Viện mang Trầm Vi Ngưng về.

Cái này xem như ân huệ khiến nàng có thể nhẫn nại nói chuyện với bọn họ đi.

"Vì sao trước đây con vẫn luôn đều....." Viện trưởng nói không nên từ "linh mạch cấp 1" này.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tuyệt thể thiên tài (6)

Nói đùa, ở trước mặt một thiên tài mới mười lăm tuổi có thể thấp sáng mười cột linh trụ, linh mạch cấp 1 đó là thứ đồ chơi gì? Làm sao có thể xứng đánh đồng với nàng?

"Lúc trước mỗi lần tu luyện ta đều có cảm giác linh mạch bị động lại không thông, bởi vậy toàn bộ linh lực cũng không có tiến bộ, hai hôm nay không biết như thế nào, cảm giác ứ đọng đột nhiên biến mất, linh lực so với lúc trước dường như tăng thêm một ít." Trầm Vi Ngưng bình bình đạm đạm mà nói.

Nhưng lời tự thuật bình thản này tới tai viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão lại giống như sóng to gió lớn.

Hóa ra là một thiên tài không bị mai một*, một viên minh châu* phủ bụi trần a!

Bọn họ thật là mắt bị mù, suýt chút nữa liền bỏ lỡ một viên bảo thạch* tốt như vậy!

(*Mai một là bị chôn vùi lấp đi, bị phai mờ, lãng quên, chỉ sự tài năng không được thể hiện đúng thời. Minh châu=viên ngọc sáng, viên ngọc quý. Bảo thạch=đá quý.)

Còn may rằng nàng không có vì vậy mà chạy đến Viện khác nha, nếu không bọn họ chỉ có nước khóc đến chết.

"Trầm Vi Ngung, tuy rằng trước đây cấp bậc linh mạch của con quá thấp, nhưng cũng không thể quá khiêm tốn, con bây giờ là linh mạch cấp mười sáu, phóng mất toàn bộ Huyền Vũ Viện không ai có thể so sánh được với con."

Một người đàn ông độ chừng trung niên mặt trắng râu dài, vận một thân đạo bào*, tay cầm phát trần mở miệng nói.

(*Đạo bào là áo đạo sĩ.)

Trầm Vi Ngung nhận ra người này đúng là Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương trước đây đem Trầm Vi Ngung từ bên ngoài cứu về.

Lời này của Đông điện trưởng lão, đạt được sự nhất trí tán đồng của viện trưởng cùng ba vị trưởng lão còn lại.

Linh mạch cấp mười sáu a! Nàng mới mười lăm tuổi mà thôi!

Thăng từ linh mạch cấp một đến linh mạch cấp mười sáu, làm sao có thể nói thành chỉ tăng một chút?

Cho dù chỉ là nhận thấy một cấp linh mạch cũng đã khác nhau như trời với đất, linh mạch càng lên cao, chênh lệch lại càng lớn, đặc biệt là cảnh giới sau khi đột phá mỗi mười cấp kia càng là một loại tư chất bay vọt!

Hiện tại Trầm Vi Ngung đã vượt qua linh mạch cấp 10, từ Tụ Linh cảnh trực tiếp thăng cấp đến Ngưng Linh cảnh.

Ngắm lại các lão gia hỏa bọn họ, đều đã gần một trăm tuổi, cùng lắm cũng chỉ là Dung Linh cảnh cấp 21-30.

Tương lai của nha đầu này, quả thực là phô vàng còn được khảm thêm đá quý!

"Đúng vậy, Trầm Vi Ngung, con về sau liền đại diện Huyền Vũ Viện của chúng ta, nhất định không thể tự coi nhẹ mình." Viện trưởng cũng vuốt râu nói.

Ba vị trưởng lão cùng gật đầu.

Trầm Vi Ngung đúng lúc mà thể hiện ra một chút biểu tình "thụ sủng nhược kinh"*, nói: "Đa tạ viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão, đệ tử vẫn là tu vi sơ kỳ*, căn cơ* bất ổn, về sau còn nhờ sư trưởng nhiều dạy dỗ nhiều lắm."

(*Được yêu thương, sủng ái mà lo sợ. *Sơ kỳ: sơ là ban sơ, kỳ là thời, là giai đoạn. *Căn cơ là nền tảng, căn bản...v.v)

"Tốt, tốt, không màng hơn thua, có phong phạm của tuyệt thế cao thủ rồi đó." Viện trưởng không khỏi quá vui mừng.

Trên thế giới này, tất cả thiên tài đều ngang ngược hống hách, không coi ai ra gì, đặc biệt là mấy tên có cấp bậc biến thái như Chu Tước viện cùng Thanh Long Viện kia.

Nhưng bây giờ học sinh trong môn hạ của mình cũng không có kém mấy tên biến thái kia, quan trọng là còn có lòng như vậy, làm sao bọn họ không vui mừng cho được?

"Từ bây giờ con trực tiếp thăng làm trực hệ đệ tử, có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói cho ta, nếu không có ta thì bốn vị trưởng lão cũng sẽ lo cho con."

Viện trưởng dĩ nhiên cũng biết tình cảnh của Trầm Vi Ngung ở Huyền Vũ Viện cùng với những đồn đãi bị Ma tộc làm bẩn đó.

Nhưng bây giờ, cái gì mà xuất thân ti tiện? Cái gì mà bị Ma tộc làm bẩn? Tất cả không quan trọng!

"Đa tạ viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão." Trầm Vi Ngung hơi hành lễ.

Năm lão nhân nhìn nàng quả thực giống như nhìn bảo thạch trân quý nhất trên thế giới, hận không thể đem trông mắt dán lên người nàng, ánh mắt như vậy khiến Mặc Vô Cực khó chịu.

Ôm Trầm Vi Ngung quay sang sau lưng mình như bảo bọc cho con, hẩn lạnh lùng nói: Ngưng Ngung vừa rồi phóng thích linh lực, thân thể không khỏe, phải về nghỉ ngơi!"

Trầm Vi Ngung im lặng, cái tên này, dục vọng độc chiếm có cần nghiêm trọng như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.